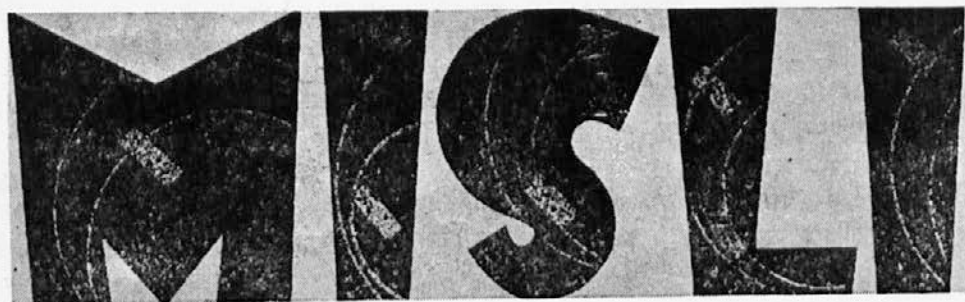

1960

IX. November
LETO Štev. 11.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

KOLENDAR

November — Listopad

- ★ 1 T VSI SVETI
- 2 S Verne duše
- 3 Č Just, Silva
- 4 P Karl Boromej
- 5 S Emerik
- ★ 6 N 22. pobinkoštna
- 7 P Zdenka, Engelbert
- 8 T Bogomir
- 9 S Teodor (Božidar)
- 10 Č Andrej Avelinski
- 11 P Martin, škof
- 12 S Avrelj (Zlatko)
- ★ 13 N 23. pobinkoštna
- 14 P Jozafat Kuncevič
- 15 T Adalbert, Vojko
- 16 S Jerica, Otmar
- 17 Č Saloma, Gregor
čudodelnik
- 18 P Milko, Odon
- 19 S Elizabeta Ogrska
- ★ 20 N zadnja pobinkošt.
- 21 P Darovanje Marij.
- 22 T Cecilija, mučen.
- 23 S Klement, Kolumb.
- 24 Č Janez od Križa
- 25 P Katarina, mučen.
- 26 S Silvester, opat
- ★ 27 N prva adventna
- 28 P Jakob iz Marke
- 29 T Saturnin
- 30 S Andrej, apostol

ČE SE PRESELITE, sporočite:

Prejšanji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

DECEMBRSKA (BOŽIČNA)
izide 12. decembra.
PRISPEVKI NAJKASNEJE
DO 30 NOVEMBRA.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

SOCILOGIJA. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno. Tudi o tej knjigi je v februarju z veliko ljubeznijo napisala oceno ga. Pavla.

MOJ ČAS IN MOJ SVET. — £ 1-10-0.

Zbirka črtic pisatelja Ivana Preglja.
Le nekaj izvodov je še do biti.

JUŽNI KRIŽ. — 12 šil.

Pesmi Neve Rudolfove.

JERČEVI GALJOTI — £ 1-0-0

Povest, spisal Karl Mauser.

DHAULAGIRI — velezanimiva zgodba prodiranja v himalajske gore, opisuje gornik Bertonec. — £ 1-0-0.

L J U D J E, zbirka krasnih novel Nartēja Velikonje. Smo dobili še nekaj izvodov. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek: Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vešana £ 1-10-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Jakšca. £ 1-0-0.

LETO IX.

NOVEMBER, 1960.

ŠTEV. 11.

CENZURA — KDO NAJ JO IZVAJA?

RAZBRZDANA SPOLNOST, razvratno izživljanje v mesenosti, to je rakova bolezen današnje avstralske družbe. Že šolska mladina v zgodnjih letih je strahotno okužena, odrasla mladina komaj pozna še kakšne meje dostojnosti, celó mladi poročenci nadaljujejo, kar so počeli že dolga leta, preden so se poročili... "Po starem" bi se tej boleznini reklo — nečistost.

S takimi in podobnimi besedami je nedavno obsodil razbrzdanost današnjih Avstralcev anglikanski nadškof v Sydneyu. Pod njegovim vodstvom se je organiziral številen odbor anglikanskih vernikov, cerkvenih in svetnih, ki naj v podrobnostih preišče žalostni položaj, izda poročilo o svojih najdbah — morda tudi za širšo javnost — oriše vzroke za to stanje in nakaže potrebne ukrepe, da se ta strašna družabna bolezen začne zdraviti.

Javnost je na to nadškofovo obtožbo seveda zelo različno reagirala. Drugega ni bilo pričakovati. Lepo število resnih ljudi je nadškofu hvaležno, priznani javni delavci so se dali izvoliti v oni odbor in jih ni sram priznati, da jih zadeva skrb, kot skrbi nadškofa. Drugi pravijo, da je nadškof brez velike potrebe dvignil alarm in se zakadil v to reč. Nič slabši nismo Avstralci v tem pogledu, hitijo zatrjevati, kot mladi ljudje drugod po svetu. Še celo slabši so marsikje, skoraj s prstom kažejo na dežele, ki se "ponašajo" še z večjo umazanostjo. Kakor da bi to Avstralijo opravičevalo!

Tretji — in o tem je največ razpravljanja v

javnosti — so zavpili, da nadškof zahteva cenzuro, ki naj jo strogo izvaja sama vlada. Knjige, ki se smejo prodajati, časopisi, ki se smejo tiskati, filmi, ki se smejo kazati — vse to naj vladni cenzor poprej temeljito pregleda in samo dostojnim rečem pritisne svoj pečat, nedostojno korenito izloči. Toda zoper cenzuro dvigajo glas, da omejuje svobodo, zato naj se izvaja pač le nad največjimi "svinjarijami"...

Ne vemo, če anglikanski nadškof vidi zdravi-lo samo v vladni cenzuri. Še manj vemo, kaj vse bi on cenzuriral, če bi imel vladne uradnike pod svojo oblastjo. Vemo pa, da z mnenjem, naj ima cenzura oblast le nad "največjimi svinjarijami", ni kaj početi. Kdo bo pa odločil, kje se začne "svinjarija" in kdaj je treba besedi pripisati še drugo besedo: največja? Če naj pri tem odločuje "javnost", bo toliko cenzorjev, kolikor glav.

Cenzura je pa vendar potrebna. Dejstvo je, da je poplava spolne razbrzdanosti, ki se sivepovsod ponuja v sliki in besedi, strahoten znak propadanja javne in zasebne morale. Dejstvo je, da te bo poplava potegnila za seboj, če se nočes podvreči prav nobeni cenzuri. Toda medtem, ko se razne "inštanice" pripravajo in dogovarjajo o tem, do kam naj seže vladna cenzura in kje naj bodo njene meje, bomo mi, ki nimamo besede in glasu pri takih razpravah, najbolje napravili, če **izvajamo cenzuro vsak sam nad seboj.**

Konec str. 347.

Teh imen lanska Matiča mrtvih še ni imela... Ti in vsi verni rajni naj po božjem usmiljenju v miru počivajo. Amen.

BREGANTIČ MIROSLAV, 17 let, rojen v Števerjanu pri Gorici, z družino živel v Cairnsu, Qld. Umril v avtomobilski nezgodi 27. sept. '59.

DEKLEVA LUDVIK, 39 let, samski, doma iz Ilirske Bistrice, umrl v Sydneyu dne 1. julija 1960 na nepojasnen način. Njegova sestra je dala prepeljati truplo v Melbourne, kjer se je vršil pogreb.

JAKAC ZORKA, 40 let, poročena, doma iz Istre blizu Kopra, okoli 10 let v Avstraliji. Umrila v Melbourne v juniju 1960 na posledicah udarcev, ki jih ji je zadal v pijanosti lastni mož. Pokopana 30. junija na slovenskem pokopališču v Keiloru.

JANŽIČ LUDVIK, 26 let, samski, iz Slovenske Bistrice, še ne leto dni v Avstraliji. Podlegel poškodbam v avtomobilski nesreči na Loddon Valley Highway dne 14. nov. 1959. Pokopan v Pyramid Hill, Vic.

KAVCIČ JANEZ, 20 let, samski, dve leti in pol v Avstraliji, doma iz Vrha pri Radgoni, živel v Wollongongu, NSW. Umril po avtomobilski nezgodi blizu Wagge 7. aprila 1960. Pokopan 11. aprila v Waggi.

KOCE STANA, žena in mati, 10 let v Avstraliji. Umrila po daljši bolezni v Perthu, W.A., 21. nov. 1959. Pokopana istotam. Za njo žaluje soprog dr. Jure in dve hčeri.

KOŠOROK JANEZ, samski, 26 let, pet let v Avstraliji, živel v Brisbanu z bratom Jožetom in Lojzom. Nenadoma umrl 7. marca 1960. Pokopan na pokopališču Toowong.

KREGAR SLAVKO, 47 let, poročen, doma v Vrbovem pri Ilirski Bistrici, leto dni v Avstraliji. Umril po daljši bolezni v Mt. Gambierju, S.A., in pokopan na ondotnem pokopališču.

KOPRIVEC IVANA, rojena v škofji Loki na Gorenjskem 2. marca 1876. Umrila je na domu svoje hčere, gospe Zitterschlagerjeve v St. Albansu, Vic., 6. februarja 1954. Pokopana 9. februarja na pokopališču v Footscray.

KOKALJ FRANC, rojen 9. decembra 1933 v Loki, dospel v Avstralijo 20. januarja 1958. Dne 16. maja 1959 se je ustrelili na železniški postaji North Groongal, Carrathool, NSW.

LAVRIČ VINKO, 33 let, samski, iz Starega trga pri Ložu. Živel v Sydneyu, pet let v Avstraliji. Umrli po avtomobilski nezgodi pri Fairfieldu v liverpoolski bolnišnici in pokopan tam 19. aprila.

MURKO JOŽEF, 30 let, oženjen, doma iz Maribora, tri leta v Avstraliji. Z družino živel v Williamstownu, Vic. Umril v avtomobilski nezgodi 29. maja 1960. Pokopan 31. maja istotam. Zapustil ženo in pet otrok.

NOVAK JOŽE, 34 let, poročen, doma v Celju, umrl v Sydneyu za rakom 4. julija 1960, več let v Avstraliji.

PAUŠIN ALBIN, 39 let, poročen, doma iz Logja pri Breginju, deset let v Avstraliji. Smrtno se je ponesrečil pri delu v mesnici v Wyndhamu, W.A., 7. avgusta 1960. Pokopan istotam.

PAVLIČ CVETKO, 21 let, samski, doma v Rošičih pri Kopru, še ne leto dni v Avstraliji. Ubil ga je električni tok pri delu v Malvernu 8. julija 1960. Pokopan istotam.

PERŠA JOŽEF, 21 let, samski, iz Maribora, 2 leti v Avstraliji. Utopil se pri kopanju v Williamstownu, Vic. Pokopan 15. jan. v Keilorju, Vic.

POLIS ALOJZIJ, poročen, 28 let, doma v Slivju na Primorskem, nekaj let v Avstraliji. Našil so ga utopljenega v melbournkem pristanišču 23. nov. 1959. Pokopan v Carltonu, Vic., 25. nov. 1959.

SEGA ANTON, 36 let, samski, doma iz Ravnega dola pri Sodražici, krojač, dve leti v Avstraliji. Umril na posledicah prometne neezgode v Wollongongu, N.S.W. in bil pokopan tam 6. aprila 1960.

ŠEPETAVC KATARINA, žena in mati številne družine, rojena v Djakovem, umrla po težki bolezni v Tumbi Umbi, N.S.W., 2. marca 1960. Pokopana v Entrance, N.S.W.

URDIH AMALIJA, poročena, 43 let, rojena v Vrtojbi pri Gorici, 10 let v Avstraliji. Umrla nenadne smrti 11. jan. 1960. Pokopana 13. jan. na slovenskem pokopališču v Keilorju, Vic.

ZABAR MAGDA, 21 let, poročena, doma iz Makedonije, 4 leta v Avstraliji, umrla v Sydneyu po daljšem bolehanju 10. avgusta 1960. Truplo so prepeljali v Melbourne in tam pokopali.

ZELE STANKO, poročen, doma iz Hrastja na Krasu. Dne 31. jan. 1960 ga je ubil pri delu električni tok v Adelaidi, S.A. Pokopan v Enfieldu, S.A., 2. febr. 1960.

GVARDIJAN IN STRELOVOD ŠKOFA ROŽMANA

V sredo 16. novembra je prva obletnica smrti škofa Rožmana. Se ga bomo spomnili v molitvi, posebno pri sv. maši. Na tem mestu pa nekaj iz življenja in značaja blagega rajnika, kar pripoveduje p. Odilo, znani voditelj romarskih shodov na Ameriških Brezjah v Lemontu. Kot znano, je g. škof stanoval v Ameriki v župnišču sv. Lovrenca v Clevelandu, kjer še danes župnikuje monsignor Oman, kaplanu je pa g. Julij Slapšak, Ljubljčan. Kako je imel g. Julče škofa pod komando, ve povedati p. Odilo. — Ur.

G. JULIJ SLAPŠAK SE JE PRITOŽEVAL (na romarskem shodu v Lemontu), da ga imajo ljudje za škofovega tajnika, kar pa ni bilo res. Tajnik res ni bil, bil je pa še vse kaj več. Škof sam mi je pripovedoval, da je bil "gospod Julče" njegov gvardijan. (Tako se imenuje samostanski predstojnik pri frančiškanih). Pa še strog gvardijan!

Prišel je k škofu in rekel: "Prezvzišeni, v nedeljo je shod tretjega reda, vi boste pridigali."

Nič ni rekel: Prosim! Nič, kar — pridigali boste!

Drugič: "Zveza oltarnih društev ima v nedeljo uro češčenja. Vi, Prezvzišeni, boste molitveno uro vodili. Pri rožnem vencu morate po vsaki desetki pridigati in posebej o Sv. Rešnjem Telesu!"

Torej kar šest pridig takole na lepem! Spet drugič: "Križev pot bomo imeli, vi, Prezvzišeni, boste pri vsaki postaji pridigali. Posebej za uvod in posebej za sklep!"

"Za božjo voljo!" se je škof prijel za glavo, kar 16 pridig takole na lepem!"

Gospod Julče ni odnehal, g. škof ga je pa pozneje zatožil p. Odilu.

Zakaj ga pa ubogate?" mu je poočital pater.

"Saj sem mu rekel: Kaj na mislite, gospod Julče! Pa veste, kaj mi je odgovoril? Vi ste škof in škof mora pridigati! Kaj sem hotel, moral sem ubogati."

Pa je bil gospod Julče tudi škofov "strelovod", ve povedati pater. Takole pravi:

Pokojni škof je imel veliko težav, skrbi in bridkosti. Včasih je bilo srce prepolno bridkosti, da je začelo prekipevati. Bilo je kakor oblak, ki je prenasičen z elektriko, pa se je toča vsula na glavo gospoda Julčeta. Gospod Julče je močan človek in ima široka pleča, z lahkoto je vzdržal točo iz škofovih ust. Molčal je nekaj časa in se smehljaj. Ko je malo ponehalo, je rekel:

"Prezvzišeni, vi ste škof in imate pravico, da kakega duhovnika včasih malo okrtučite."

Potem sta se oba smejala in čez pet minut škof ni več vedel, da se je kaj razburil. Tako je znal gospod Julče uravnati strele g. škofa, da niso naredile nobene škode.

Zato je zdaj gospodu Julčku med vsemi ljudmi najbolj dolgčas po škofu, ko ne more nikogar več komandirati in nima nikogar, ki bi ga kdaj pa kdaj pošteno okrtučil.

PREMIŠLJEVANJE

Bogdan Budnik

Nebo je sivo kakor glava starca
in votlo kot lobanja rajnega,
brez sonca — bisera sijajnega,
razbito v kose kakor od udarca.

Nekje je sonce kakor luč nad glavo
in zvezd drveče kolobarjenje,
še dlje — preblažeso razžarjenje:
nebesa, v njih pa Bog z neskončno slavo.

Tam prostor je pripravljen tudi zame —
poslednji sedež med presrečnimi,
okronanimi z venci večnimi,
ko leže mi telo v naročje jame...

Božil Filipca

★ NA ZADNJI POTI IZ ADELAIDE sem pa res skoraj plaval. Na najmanj dvajset krajih je bila cesta pod vodo in voda je še naraščala. Ko bi se ne bil tako hitro odločil za pot domov, bi moral verjetno teden dni ostaniti v Južni Avstraliji. No, saj to bi ne bilo napak, a kaj, ko je v Viktoriji toliko dela! Zadnji čas še iz Melbourn ne morem dosti, toliko raznih reči pritiska in zahteva takojšnje rešitev. Moramo pač imeti potrpljenje drug z drugim. Pravijo, da je potrpljenje božja mast (samo tisti je revež, ki se z njo maže). Zadnji del pregovora raje povem na tiho, sicer se bomo začeli res drug drugemu smiliti. Pa nam ni sile, kar priznajmo si! Samo prehitro pozabimo, kako nam je bilo včasih.

★ Dne 26. septembra so paviljon raznih narodnosti, ki ga je priredil The Good Neighbour Council in kjer smo razstavljali tudi Slovenci, obiskali sami visoki gostje. Skupino je vodil predsednik G.N.C., Sir Kingsley Norris, in v svojem nagovoru poudaril, kako zelo Avstralija ceni marljivost novih naseljencev ter visoko spoštuje njihovo kulturo in običaje. Zlasti dolgo se je skupina gostov mudila pri našem razstavljalnem prostoru, kjer je gospa Mesarjeva (v narodni noši) zibala svojega Johnnyja (tudi v narodni noši) v pravi slovenski zibki. Slovenski narodni predmeti so vzbudili veliko pozornost. Zanimivost razstave je bil tudi izum rojaka g. Gvida Floreninija, ki je obenem verjetno prvi slovenski patent v Avstraliji: konjiček v velikosti otroškega tricikla ali zibalnega konja. Na tej igrači, ki jo je izdelal g. Florenini, pa otrok lahko resnično jezdi. Na pritisk otrokovih nog navzdol se konj skoraj v galopu pomika naprej, da je užitek gledati.

★ V Slovenskem Domu se počasi opaža novo življenje. O, saj bo šlo! Mora iti! Kdor najde Dom enkrat, ga bo našel še večkrat. Fantje se že zbirajo na ping-pong, pa načrte kujejo za balinišče, plesni oder itd... Kakor kaže, bo tudi folklorna skupina kmalu začela s svojimi vajami. Da bi le

rojaki tudi pismo o posojilu, 20 funtov, ki ga je razposlal SKM, resno prebrali in storili svoje. Klub ima veliko skrbi in občudujem vse, ki se tako nesebično trudijo za skupne cilje. Ostali pa lahko pomagajo vsaj s tem, da klubovo delo podprejo po svojih močeh.

Odbor SKM bi namreč rad Slovenski Dom čim prej izplačal ter dobil v roke lastninsko listino. S tem bi se izognil visokim obrestim in imel eno skrb manj. Zato si je zamislil načrt o posojilu posameznikov, ki ni kar nič napačen in je vreden, da ga slišajo tudi rojaki izven Viktorije. Za kritje dolga na hiši (£ 7310) bi SKM rad zbral 365 posojil po dvajset funtov. Za vsako tako posojilo bo izdano posebno potrdilo s številko in na ime osebe, ki denar posoja. Ta obveznica ni prenosljiva na drugo osebo in v primeru, da jo lastnik izgubi, zapade v korist Slovenskega Doma. Vsako lahko posodi tudi večjo vsoto ter dobi seveda več potrdil (posebno obveznico za vsakih dvajset funtov). Ta posojila so brezobrestna in so izplačljiva v dobi osmih let. To se pravi: SKM bo vsako leto na svojem občnem zboru izžrebal štirideset števil obveznic, katerim bo tisto leto posojilo vrnjeno. Lahko imaš srečo, da dobiš posojilo že prvo leto nazaj, ali pa boš nanj čakal osem let. Denar, ki bi ga moral SKM plačati za obresti nakupa hiše, pa bo razdeljen kot posebna nagrada. Vsako leto bodo od štiridesetih izžrebancev, katerim bo posojilo vrnjeno, žrebali tudi nagrajence. Prva nagrada je £ 50, druga £ 30, tretja £ 20; štiri nagrade bodo po £ 15, štiri pa po £ 10. Enajst od štiridesetih bo nagrajenih — kar lepa prilika za vsakega, da dobi več nazaj kot je posodil, če mu je sreča mila.

Bog daj, da bi bil DOM res kmalu resnično NAŠ!

★ Zdaj pa vem, da bi ze radi slišali malo o porokah! — Dne 24. septembra sta se v cerkvi Srca Jezusovega v Hindmarshu (Adelaide, S.A.), kjer imamo vsaka dva meseca slovensko mašo, poročila Peter Rant in Anica Žagar. Peter je Ljub-

ljančan, Anica pa je bila rojena v Prezidu, a je po enem roditeljev slovenske krvi. — Dne 1. oktobra je Emil Lagondar popeljal svojo nevesto Olgo Rous pred oltar Matere božje v East Malvernu. Ženin je Slovenec, rojen v Bosni, nevesta pa je iz Črenšovcev v Prekmurju. — Isti dan je vide-la slovensko poroko tudi Marijina cerkev v Myrtlefordu, kjer sta si obljubila večno zvestobo Jožef Podgoršek in Angela Šneler. Ženinov rojstni kraj so žetale na Štajerskem, nevesta pa je doma iz Vinice v Beli Krajini. — Dne 8. oktobra pa smo imeli poroko v stolnici sv. Patrika v Melbournu: ženin je bil Jože Bergoč, doma iz Trnja pri Pivki, nevesta pa Antonija Pečovnik, doma iz Maribora. — Vsem novim parom naj Bog blagoslovi novo življenjsko pot!

★ Tiskarski škrat včasih kako pošteno zagode, tako v Mislih kakor v Vestniku ali v slehernem časopisu. Ne bom nikoli pozabil, kakšno mi je zagodel, ko sem bil še urednik ameriške Ave Marije. Namesto "nebeška Kraljica je prihajala" mi je škrat preokrenil besede v "beneška Kraljica je prihajala". Po takih škratovih šalah na moji koži boste razumeli, da ne zamerim nobenemu uredniku, kadar mu škrat kako zagode. Prav nasprotno: še v dobro voljo me spravi. Tako me je tudi zadnjič Vestnikov škrat, ki je v poročilu o štirih Slo-venkah, ki so pele pri otvoritvi Slovenskega Doma v Melbournu, spremenil vsa štiri imena. Anka Sernečeva je postala "Sulovčeva", Rozino Žižek je prepisal v "Šišek", gospo Sabino Gjorek je naredil za "gospodično Selino Gerik" in Geni Pivarjevo je prekrstil v "Gene Piva". — V zadnjih Mislih je pa k slikam o otvoritvi Doma napisal napačno ime: iz fotografa Nikoliča je naredil "Mikuliča".

Ti nesrečni tiskarski škrat! Še pater Bernard v uredništvu Misli ga ne more pregnati. Tudi jaz ga nisem mogel iz svoje uredniške pisarne Ave Marije. Sem mu raje sam ušel — v Avstralijo...

★ Krščevali pa smo v sledečih družinah: Marijana Jurija je dobila družina Antona Jesenko in Emilije r. Urh v Ottoway, Mariello Marino pa kot prvorojenko družinca Izidorja Strgarja in Anice r. Benulič v Royal Parku. Oba sem krstil dne 25. septembra ob svojem zadnjem obisku Adelaide: prvega v cerkvi Kristusa Kralja v Lockleys, drugo pa pri Srcu Jezusovem v Hindmarshu. — Magdalena Frančiška je ime drugi deklici Franca Vebra in Julijane r. Kampuš v North Fitzroyu. Dne 29. septembra smo jo krstili pri sv. Janezu v Clifton Hillu. — Na prvi oktober je bil slovenski krst v Hawthornu, kamor so prinesli Štefana Rajmunda

iz Alphingtona. Je novi član družine Ignacija Valenčiča in Vide r. Marinčič in bo delal družino Margaretki, ki smo jo krstili v lanskem juliju. — Dne 8. oktobra sem krščeval v Ballaratu (stolnica sv. Patrika) in sicer prvorojenca novodošle družinice Cirila Mauriča in Zorke r. Milolovič, v Geelongu (cerkev sv. Družine, Bell Park) pa je ta dan zajokal Albin Drago, drugi sinko Jožeta Konšaka in Helene r. Horvat. V St. Albansu pa je ta dan občila krstna voda Lilijano Anico, novorojenko Karla Zorjana in Marije r. Skrbiš.

Vsem staršem naše iskrene čestitke, da bi jim Bog blagoslovil njih trud za srečno družinsko življenje!

★ Med angelčke je odšla ta mesec dveletna Suzana Bubnič, prvorojenka Marjana Bubnič in Marije r. Poles. Oba sta doma blizu Ilirske Bistrice, kot izseljenca pa živita v Yarraville. Suzi se jima je rodila dne 13. avgusta 1958. Kakor so zdravniki ugotovili kasneje, je imela na srcu luknjico, ki je zahtevala operacijo. Morali so seveda čakati, da dekletce malo odraste. Letos 5. oktobra je bila operirana, naslednji dan, pa jo je Bog rešil trpljenja in jo sprejel med svoje krilatce. Spokojno je ležala v beli krsti, katero smo pokopali naslednji dan (7. oktobra), v družinski grob na pokopališču v Footscrayu. Očetu in mami ob izgubi ljubljene hčerke naše iskreno sožalje. Naj jih tolaži vera, ki nam govori, da je Suzi zdaj mnogo lepše in zanjo ni več trpljenja. Odšla je uživati srečno večnost, katero si moramo mi šele zaslužiti s poštenim življenjem in pokoro.

Konec str. 333.

Slike Iz Razvoja Cerkve V Avstraliji

Dr. Ivan Mikula

Katakombe

KATAKOMBE PRAVIMO POKOPALIŠČEM, bogoslužnim zbirališčem in skrivališčem kristjanov v časih preganjanja in mučeništva. Najslavnejše so obsežne katakombe v Rimu, ponašajo se pa z njimi tud Neapelj, Pariz, Trier, Sicilija. Celo Solnograd ima katakombe izza časov svojega prvega škofa Virgilija, ki je povezan s pokristjanjenjem naših davnih prednikov — karantanskih Slovencev.

Odgovornost za one davne katakombe daje zgodovina poganjskim nasprotnikom in nasilnežem, ki so krščanstvo preganjali. Ima pa svoje katakombe tudi mlada Avstralija: The Rocks, Sydney Cove, Millers Point, okamenelo galero Fort Denison, Garden in Shark Islands. Na vseh teh krajih so zdihovali in umirali v verige vkovani konvikti, oropani verske tolažbe. Najslavnejše avstralske katakombe so pa nesporno oni tesni koticiki desno med cerkvijo in dvoriščem St. Patrick's cerkve na Church Hillu, kjer se je nekaj časa javno, največkrat pa na skrivnem obhajala sv. maša. Tam okoli se je tudi največkrat potikal preganjan katoliški duhovnik.

Odgovornost za te žalostne avstralske katakombe mora nositi tedaj vladajoča anglikanska družba, londonska kolonialna vlada in zmaličeno pravosodje v Angliji s svojim krivičnim verskim in narodnim preganjanjem Ircev. To silno odgovornost še poostruje dejstvo, da so avstralske katakombe nastale in skoraj pol stoletja obstajale v moderni dobi in to kljub prosvitljenosti in človeškemu čutu, ki se je moderna doba z njima ponašala. Z drugo besedo: avstralske katakombe so stare komaj eno stoletje in pol. Saj menda na vsem svetu ni nastajala nova država v takih porodnih bolečinah kot prav Avstralija. In vendar je Avstralija v tistih časih dobila svojo cerkev-mater, ki je iz nje do danes izšlo toliko hčera po vsem kontinetu!

Rim se ponaša s svojo lateransko baziliko, ki da je "mati vseh cerkva rimskega mesta in ostalega sveta". Posamezne škofije in razni narodi častijo svojo najstarejšo cerkev kot cerkev-mater. Tako je na primer za nas Slovence "materinska cerkev" starodavna Gospa Sveta na Koroškem, kjer je bilo nekoč središče slovenske Karantanije. Taka cerkev-mati za vso Avstralijo je pa sydneyška

katedrala St. Mary's, ki je podedovala gradbeni prostor, temelje in ime od prve katoliške cerkve na avstralski celini.

Zopet: Father John Joseph Therry

Z avstralskimi katakombami in prav tako z "materinsko cerkvijo" je povezan duhovnik Father Therry, ki ga že poznamo iz prejšnjega poglavja.

Čeprav je bil Therry mož reda in postave, mu ni bilo mar, da je londonska vlada prisodila anglikanski cerkvi kar celo sedmino ozemlja v N.S.W. Prav tako se je malo zmenil za krivične predpise glede zbiranja vernikov, mešanih zakonov in pouka konvertitov. Kot že vemo, se je zaman trudil za uvedbo verskega pouka v državnih šolah in sirotiščih. S svojim odločnim nastopanjem se je tako zameril samolastnemu guvernerju Darlingu (1826 — 32), da ga je ta odstavil od kaplanovanja in mu tako odvzel letno plačo £ 100. Njegovo mesto je sicer dobil drug katoliški duhovnik, Father Power, toda ljudstvo je še naprej viselo na Therryju, ki je odslej vršil duhovniške posle na skrivaj. Ko je leta 1830 Fr. Power umrl, so se mnogi trudili, med njimi nekateri odličnjaki, da bi guverner spet nastavljal Therryja. Uspeli so pa šele čez 6 let. Toda Fr. Therry se ni vdal guvernerjevi nagajivosti, tiho in vztrajno je vršil svoje poslanstvo med narodom, ki ga je bilo vedno več, saj so se poleg novih dovažanj kaznjencev tudi svobodnjaki bolj in bolj selili v Avstralijo in si osvajali več in več ozemlja v podeželju izven Sydneya.

Popis dvojne slike Sydneya.

Roger Therry — nič v sorodu z duhovnikom istega imena — je bil prvi katoličan, ki se je povzpел do upravne službe in je postal celo vrhovni državni tožilec in sodnik. Opisal je, kot zna le večak, položaj in delokrog junaškega duhovnika Johna Therryja, resničnega apostola Avstralije. Podal je tudi zanimivo sliko tedanjega Sydneya. On piše:

Katoličani avstralske kolonije tvorijo podrejeno množico brez sleherne vplivne pravice v družabnem življenju. Le nekaj prav redkih katoliških družin uživa nekoliko ugleda. Vsa važna mesta in službe imajo v rokah drugoverci.

Father John Joseph Terry

Mesto Sydney šteje (v letu 1830) 15,000 ljudi. Ceste so široke, dobro izpeljane in snažne. Pretežni del hiš je zgrajen v angleškem slogu, trgovine so dobro založene, na ulicah srečavaš ljudi, ki razodevajo ugodno zunanost in precejšnje blagostanje. Dva polka s štabom in številnim osebjem dajeta mestu vojaško lice.

Kletke papig in kakadujev vise med vrati vseh trgovin in so prvi opomin, da nisem na Angleškem. Še bolj se tega zavem, ko stopim v kako trgovino. V eni se jezik spotika ob angleškem naglasu, v drugi ti trgovec zaupa, da prihaja iz najbolj revnih razmer... Razni izraelski rodovi so že

sedaj sorazmerno dobro zastopani. Sodeč po pestrih tujih glasovih jezika, ki ti udarjajo na uho, sliči Sydney Babilonu v žepni izdaji.

Po mestu se vrstijo udobne hiše, obdane z razsežnimi vrtovi, polnimi angleških vrtnic. Redke so hiše, ki bi ne imele rožnih lončkov na pročelju. Vojaška godba svira na dvorišču vojašnice in gruče dobro oblečenih poslušalcev se zbirajo okoli nje. Vse zbuja vtis, da si zašel v sredo vesele in zadovoljne družbe. Oko novodošleca ne more najti prav nič takega, da bi ga spomnilo: To je glavno mesto kazenske kolonije...

Toda — kaj pokaže naslednje jutro? Kar brž zabriše vtise sinočnjega večera. Razmaknejo se mogočna vrata jetnišnice. Več sto kaznjencev koraka skozi nje v predpisanem vrstnem redu. Posamezne gruče odhajajo na odkazana delovna mesta v okolici. Verige rožljajo na njihovih gležnjih, na zakrpanih oblekah iz surovega sivega in žoltega blaga opaziš vžgane vladne pečate kaznjencev. Povešena lica in vsa zunanost teh mož — resnično žalostna razstava človeških izmečkov! Ko poteka dan, vse do novega večera ne najdeš ničesar, kar bi omililo porazni tvoj vtis. Kamor te zanese noga, srečavaš nadaljnje skupine teh nesrečnežev, ki so po 20 skupaj vpreženi pred vozove, natovornjene s peskom in kamenjem. Namesto vprežne živine vlečejo vozove po mestnih ulicah. Tudi v drugih ozirih ti siromaki opravljajo vsa tista dela, ki jih doma (v Angliji in na Irskem) vrši tovarna živina..."

KAKO SE PA VI PIŠETE?

IZ NEKE SLOVENSKE NASELBINE v Ameriki prihaja poročilo, da je tam umrl star naseljavec, ki se je pisal Boh. V zadnji bolezni je pogosto prejel sv. zakramente in se lepo pripravil na smrt.

To poročilo nas je spomnilo na stare čase. Pred desetletji je v tisti naselbini župnikoval p. Anzelm Murn, ki je znal biti jako šaljev, pa je zdaj že dolgo na drugem svetu. Doma je bil nekje na Dolenjskem. To še vemo, da se je neka pesem njemu v čast glasila:

Bog poživi patra Murna,
ki doma so izpod turna!

Menda je bil torej rojen v nekem Podturnu ali kaj takega. O svoji tedanji fari je pripovedoval:

"Pri nas je vse jako čudno, vsa fara stoji na glavi. Veliko jih je, ki nočejo hoditi v cerkev. Med njimi je sam Boh oče, pa tudi Papeža in Škofa ni nikoli blizu. Na vso srečo nimamo v fari nobenega Duhovnika in tudi Kaplana ne. Saj ne vem, kako bi bilo z njima, če bi bila med nami. Morda bi tudi ne hodila, ko sta pa vsako nedeljo pri maši Parkelj in Hudnik, pa tudi Rogatec skoraj vedno pride. Bolj redko vidimo Vražiča, vsaj za božič in veliko noč pa tudi on ne umanjka. Končno je pa vse to lahko razumljivo, če vzamemo v poštev, da v naši cerkvi mašuje in pridiguje — čri čri čri — tako vsakdar, ji črni muren..."

Torej po tako dolgem času izvemo, da je "Boh oče" nazadnje le postal dober kristjan. Naj v miru počiva. O Papežu in Škofu nismo obveščeni, niti ni znano, če sta še živa. Če sta, ju bo z božjo pomočjo zgled "očeta Boha" morda le potegnili za seboj.

OSMI SLOVENSKI SOCIALNI DAN V BUENOS AIRESU

Izvirno poročilo.

V LETU 1945 JE SLOVENIJO ZAPUSTILO tudi več slovenskih socialnih delavcev, to je tistih javnih delavcev, ki so v Sloveniji ustanovljali in vodili delavske in nameščenske organizacije, delovali v delavskih ustanovah, vodili pogajanja za sklepanje kolektivnih pogodb, pripravljali osnutke za novo in moderno delavsko zakonodajo i.t.d. Ti naši socialni delavci v tujini niso vrgli puške v koruzo, ampak so svoje delo nadaljevali primerno spremenjenim razmeram. Ustanovili so skupno delavsko-delodajalsko organizacijo "Družabno Pravo", ki izdaja svoje glasilo z istim imenom. Organizirali so socialne študijske krožke, začeli izdajati znanstvena socialna dela, od katerih je treba posebej omeniti dr. Ahčinovo Sociologijo in Socialno ekonomijo. Nekaj posebnega pa so socialni dnevi, ki jih vsako leto pripravijo v Buenos Airesu. S tako bogatim socialnim delom se ne more ponašati nobena narodnostna izseljenska skupina. Naj omenimo, do so n.pr. Argentinci imeli lansko leto šele prvi socialni teden in še ta ni uspel najbolje in je vprašanje, kdaj bodo imeli drugega.

Ti naši socialni delavci so nam letos pripravili že osmič slovenski socialni dan. Vsak tak dan se začne s sv. mašo, nato pa se vrstijo referati, ki so vsi posvečeni kakemu socialnemu vprašanju, ki zadeva tudi slovenske izseljence. Na dosedanjih sedmih socialnih dnevih so se obravnavala naslednja vprašanja: gospodarske in socialne smernice za delo med slovenskimi izseljenci, gospodarska osamosvojitve, skrb za zdravje, skrb za družino, gospodarstvo in morala ter človeški odnosi v podjetju, gospodarske in socialne razmere v domovini, žensko vprašanje. Letošnji osmi socialni dan pa je imel za geslo: **Več socialne pravičnosti in ljubezni!**

Kakor prejšnja leta, tako je tudi letošnji socialni dan kljub resni in težki tvarini, ki se je obravnavala, privabil polno dvorano poslušalcev in poslušalk. Sv. mašo je daroval direktor Anton Orhar, ki je v pridigi bical pojave egoizma in materializma med nami. Študijsko zborovanje je začel v imenu Stalnega odbora socialnih dni g. Janez Majeršič, bivši tržiški župan in znan socialni delavec iz domovine. Po njegovem nagovoru je bilo izvoljeno predsedstvo študijskega zborovanja in si-

cer so bili izvoljeni: pisatelj Ruda Jurčec za predsednika, g. Jože Šeme za tajnika, za člana predsedstva pa ga. Pavla Zupanova in g. Jože Jonke.

G. Jurčec je nato prevzel vodstvo zborovanja. Referate so podali: g. Jože Rant (Pravičnost in socialna pravičnost), g. Avgust Horvat (Socialna blaginja — cilj socialne pravičnosti), ter prof. Alojzij Geržinič (Družbeni pomen ljubezni). Vsi trije referati se bili skrbno pripravljani ter so temeljito in globoko posegli v težko in važno vprašanje socialne pravičnosti in ljubezni. Niso pa bila to zgolj teoretična razmotrivanja, vsi trije predavatelji so se krepko dotaknili slovenskih izseljenskih razmer.

Kakor vsako leto, so bile tudi letos ob zaključku zborovanja sprejete resolucije. Naj ponovimo osnovne misli teh resolucij:

1) Lastnina nalaga dolžnosti ljubezni, menjalne, razdelilne in zakonite pravičnosti, pa tudi socialne pravičnosti.

2) Delodajalec mora poleg plače in zavarovalnih prispevkov plačevati delavcem toliko več, kolikor bolje uspeva njegovo podjetje, kajti k uspehom podjetja so pripomogli tudi delavci.

3) Socialna pravičnost zahteva, da so tudi duhovne dobrine pravično razdeljene. Zato so zlasti izobraženci dolžni posredovati duhovne dobrine pisano in govorno besedo in z udejstvovanjem v društvenem življenju.

4) Cilj socialne pravičnosti je socialna blaginja, ki obstoji v tem, da bo dobro posameznikom in skupnosti. Vsi moramo prispevati za skupne zadeve (cerkev, tisk, šole, semenišče, domovi, kulturne ustanove, organizacije). Kdor ima več, mora dati več.

5) Socialna blaginja ni zgolj stvarna blaginja, zavisi tudi od medsebojnega spoštovanja, edinosti in ljubezni.

6) Gradimo resnično bratsko skupnost krščanskih ljudi, v kateri ne bo ne duhovne ne stvarne revščine, kjer bo pravica vedno spoštovana, kjer bodo vsi bratsko čutili in si bratsko med seboj pomagali.

Po sprejetju teh resolucij je g. Jurčec zaključil lepo uspelo zborovanje.

Naši socialni delavci zaslužijo za svoje delo vse priznanje in pohvalo in jih samo prosimo, da naj vztrajajo na svoji poti.

Izpod Triglava

NA SVETIH VIŠARJAH je koroške romarje 23. julija zapadel sneg, čevelj visok. Kljub temu so mnogi Korošci šli prav od Žabnic do cerkve na gori peš. Med drugimi znamenitostmi so si ogledali krasen mašni plašč, ki ga je daroval cerkvi za spomin na 600letnico sv. Oče Janez XXIII., in zvedeli, da so ameriški Slovenci do tistega dne darovali že \$500 za obnovo Marijine cerkve. Tudi sami so prinesli Mariji lep plašč in novo mašno knjigo.

DOVTIPNOSTI NE MANJKA med ljudmi v domovini, čeprav se jim ne godi preveč dobro. Nekje na Gorenjskem je možakar čakal na vlak. Sprehejal se je po peronu, pod pazduho je imel radio. Znanec ga vpraša, kam misli potovati. Odgovor: Na Brezje na božjo pot. Pa čemu nosiš s seboj radio? Odgovor: Nesem ga na Brezje, da bo opravil dobro spoved, ko nam že tako dolgo laže, da se vse kadi, zlodej tak!

"OMET ODPADA, PAZITE!" Tak napis je eden obiskovalcev iz Amerike opazil na frančiškanski cerkvi v Ljubljani. In res je videl, da je za pešce nevarno hoditi preblizu ob cerkvi. Čudil se ravno ni, zakaj današnja "stvarnost" ni naklonjena cerkvam, kaj šele, da bi jih popravljala. Čudil pa se je, ko je kmalu zapazil take napise in odpadanje ometa tudi na raznih hišah, ko je hodil po Ljubljani. Saj imajo vendar "hišni sveti" dolžnost, da poskrbe za popravljanje hiš, ko privatniki nimajo denarja za to.

ZAUPANJE V DINAR je v domovini od dneva manjše. To nezaupanje prihaja odtod, ker se vlada pripravlja na preureditev valute. Kot je sedaj, nihče prav ne ve, koliko je dinar vreden napram dolarju. Zato so cene silno nestalne, po večini pa gredo kvišku. Mleko je doseglo ceno 49 din liter, kava do 2,800 din kg. Zdaj bodo baje ustalili veljavo dinarja tako, da bo za dolar blizu 800 din. S preuredbo čakajo, da jim Amerika "posodi" nekaj sto milijonov, ker taka preuredba stane. V pričakovanju nove valute se ljudje skušajo iznebiti dinarjev in kupujejo vsakovrstne reči, samo da bi imeli kakršnokoli blago namesto denarja, ki izgublja veljavo.

Misli, November, 1960.

"POPRAVLJANJE ZEMLJIŠKE KNJIGE" imenujejo v uradnem jeziku prepise posestev na državo. Ko je zemljiška knjiga tako "popravljen", uničijo stare knjige, da je tako izbrisana državna tatvina. K temu dostavlja tržaška "Demokracija": Vsaka beseda v današnji Sloveniji potrebuje posebnega tolmačenja. Tako se na primer tudi titovska diktatura imenuje "brezrazredna država". Nujnejši od pravopisa je dandanes slovenski besednjak, da more demokratičen Slovenec razumeti današnjo uradno slovenščino pod komunizmom.

STEKLA ZA ŠIPE silno manjka v Sloveniji, zato ne morejo dokončati mnogo začelih stanovanjskih zgradb, manjka torej tudistanovanj. Samo v Ljubljani je takih nedokončanih stanovanj preko 700. V vsej Jugoslaviji je samo ena tovarna, ki izdeluje okensko steklo, zato morajo to blago uvažati iz tujine. To je pa spet tvegana zadeva. Ljubljana je na primer naročila in težko pričakovala iz Romunije tri vagonne okenskega stekla, ko je pa pošiljka končno prišla, se je izkazalo, da je bilo poslano steklo za okna po večini neuporabno: napačna debelina, napačne dimenzije. Ljubljanski dnevnik DELO je romunskim tovarišem precej krepko izprašal vest in jim očital "neodgovorno poslovanje."

KRAŠKA JESEN

Neva Rudolf

Kakor žareči rubini v soncu bleste
med prašnimi sivimi listi šipkove jagode.
Kakor poslednji topel pozdrav
žarijo med grmi.

Preko sivega neba
zavela je slutnja o zimi,
obstala je težka nad kraško gmajno.

Zadišalo je nekod po rožmarinu,
po gredi, kjer martinke cveto,
po veli, suhi travi.

Mimo podrtih kamenitih ograd
mlada žena z otrokom hiti.

Kot da pozabili smo sonce,
srečo in pomlad,
le burja med borovci zdaj ihti.

Z Vseh Vetrov

JOŽE GRDINA, ki smo v zadnji številki objavili njegovo pismo iz Moskve, omenja v drugem pismu naslednjo zanimivost: "Po Rusiji sem hodil svobodno. Veliko mi je pripomogel potni list, ki mi ga je dal leta 1919 v Rostovu švedski konzul. (Takrat se je Jože vračal iz ujetništva — Ur.) Z njim sem tudi zdaj potoval iz Rusije. Tako sem odvrnil vsak sum kakega špijonstva. Zelo na mestu je bilo, da sem potni list hranil nad 40 let in ga zdaj vzel s seboj, da se z njim, če treba, legitimiram."

KANADA in ZDA imata 400 milj dolgo mejo, ki se vleče od enega morja do drugega, pa ni nikjer vojaško zaščitena. Nekateri kraji leže prav na mejni črti, da kanadski in ameriški državljani pijejo isto vodo in hodijo v iste gostilne. Obmejno mestoce Rock Island ima javno knjižnico, ki stoji prav na mejni črti. Knjižničarka ima svojo pisarno v Kanadi, sobe s knjigami pa v Ameriki. Nešteto krat na dan prestopi "mejo", ko mora iz pisarne h knjigam. Tudi njena spalnica leži tako, da knjižničarka spi z glavo v Kanadi, z nogami pa v Ameriki.

STRAŠNA LAKOTA bo nastala po vsem svetu v nekaj desetletjih, ker je zmerom več ljudi na naši zemlji, tako še vedno trobijo na naša ušesa neki "učenjaki", ki baje vidijo daleč naprej. Dnevno časopisje ponavlja za njimi s prav tako daleč vidnimi črkami in priporoča umetno porodno kontrolo. Nasproti tem črnogledim prerokom pa dokazujejo drugi s svinčnikom v rokah takole: Številke kažejo, da svetovna zaloga človeške hrane narašča vsako leto za dva in pol procenta, dočim narašča svetovno prebivalstvo le za en procent in pol. Pa koliko novih načinov pridobivanja nadaljnje hrane vsako leto iznajde današnja znanost! Zato je rekel predsednik univerze v Glasgowu, Anglija, Lord Boyd Orr, takole: Če bo kdaj zmanjkalo naraščajočemu človeštvu hrane, bo to kvečjemu zaradi tega, ker ljudje ne bodo hoteli vložiti svojega kapitala in morda tudi svoje podjetnosti ne v pridobivanje zadostnih hranilnih sredstev.

O MIKLOVI ZALI, ki njeno zgodbo pozna vsak Slovenec iz povesti Jakoba Sketa, je sponladi na široko pisal ameriški časopis CHICAGO AMERICAN. To se je zgodilo o priložnosti, ko se je mlada potomkinja Miklove Zale poročila v Chi-

cagu. Zdi se nam, da je ameriški časopis zainteresiral za stvar Slovenec Ludvik Leskovar. Povest z naslovom Miklova Zala se dobri tudi pri MISLIH.

DOM ZA OSTARELE mislijo postaviti ameriški Slovenci v dveh krajih: v Clevelandu in v Lemontu. V Lemontu so vodile tak dom slovenske šolske sestre že dolgo vrsto let, toda stavba je bila le zasilna in imela jako malo prostora. Zdaj so se sestre odločile za novo, moderno stavbo in pozvale ameriške Slovence na pomoč. Videti je, da se bodo brez obotavljanja odzvali. Med raznimi odzivi je posebno važen sklep slov. katoliške Jednote s sedežem v Jolietu, ki je sklenila z vsem svojim članstvom — kakih 60,000 jih je — pomagati sestram pri snovanju novega zavetišča za ostarele. Jednota ima nad 13,000,000 dolarjev premoženja, toda članstvo je pri njej zavarovano za 38,000,000 dolarjev. Take denarne ustanove so začeli ameriški Slovenci snovati že v časih, ko jih ni bilo dosti več v Ameriki kot danes nas v Avstraliji.

ZBOROVANJE ZDRUŽENIH NARODOV v New Yorku, toliko razglašano, toliko opisovano in slikano, toliko pozornost vsega sveta vzbujajoče — kaj je doseglo? Kakšen vtis je ostal po odhodu visokih glav, zlasti "najvišje", ki jo je bil prinesel in zopet odnesel — Hruščev? Cirkus, komedija, spektakel? Različni imajo različne vtise, različna tudi mnenja. Menda se s prstom res ne dajo pokazati uspehi, če kdo skuša ostati objektivni, neprizadet. Tisti, ki so sami prizadeti, vidijo na svoji strani uspehe, pri drugih kričeče neuspehe. V resnici je pa še prezgodaj, da bi se mogel podati zaključni račun. Nekaj pa je. Prišli so skupaj v takem številu kot še nikoli, videli so se, slišali drug drugega, spoznali so se — razmišljanje pa more priti šele zdaj, ko so spet vsaksebi. Na zborovanju samem so vtisi padali kot toča, spodrivali drug drugega, se zaletavali drug v drugega — ni bilo zbranosti za trezno razmišljanje. Upajmo, da se bo ob resnem razmišljanju po tolikih srečanjih počasi le pokazalo, da je zborovanje kljub vsemu cirkusu imelo svojo dobro plat. Morda je zborovanje na novo utrdilo vsaj eno spoznanje: besede so poceni, vojna je draga...

PREDSEDNIK MENZIES je eden tistih, ki niti sam ne ve, pa tudi drugi ne vedo o njem, ali

Veljak domačin Nove Gvineje v slavnostni "obleki".

Je kaj dosegel, ali je kaj pokvaril. Sprva je vse planilo po njem. Ostali svet že v New Yorku, Avstralija posebej tu doma. Le kaj ga je neslo čez morje, da nas je tako "osramotil"? Prvi vtis, ko je Nehru izrekel hude besede, je bil res porazen. Toda na prve vtise ni dal preveč. Posebno ne, kadar so temperamenti tako razgreti, kot so bili v New Yorku. Morda se bo še izkazalo, da je bil Menziesov nastop kar na mestu.

TEDEN ZDRUŽENIH NARODOV smo v Avstraliji slovesno začeli v ponedeljek 24. oktobra, prav kakor drugod po svetu. Verjetno pa povsod s precej mešanimi čustvi. Zaradi rovarjenja komunističnih držav-članic se mnogim zdi, da je organizacija na slabih nogah. Čeprav Hruščev še ni izvedel svoje pretnje, da bo organizacijo razbil, čeprav Združeni Narodi še zborujejo v New Yorku, je po mislih nakaterih opazovalcev komunistični "walk out" samo vprašanje časa. Kljub temu pa mnogi še vedno upajo, da bo organizacija obstala in držala svet v primernem ravnotežju. Z njimi upajmo tudi mi.

Misli, November, 1960.

NA KUBI vozi Fidel Castro bolj in bolj po komunističnih kolesnicah. Tudi glede Cerkve in njenega vpliva v javnosti. Kuba je tako katoliška dežela kot naša Slovenija. Da prepreči Cerkvi vpliv na prebivalstvo, posnema Castro titovstvo od prvega do zadnjega koraka. Tudi društvo "patriotičnih kaatoliških duhovnikov" je že ustanovil. Na vseh poljih uvaja komunizem z veliko drznostjo in se zanaša na pomoč Sovjetije, čeprav je ta daleč, Amerika pa tik pred nosom. Toda Amerika si jemlje čas in premislek in to zlasti zaradi volilne borbe, ki je letos izredno živahna in tvegana. Oba kandidata javno debatirata o vprašanju, kako bi bilo treba Castru pošteno zagosti, Sovjetija pa izrablja pridobljeni čas za hiter postopek.

UBOGI CONGO v Afriki se kar naprej zvija v težkih porodnih bolečinah. Vse kaže, da nima možnosti za pomirjenje iz lastnih moči. Vsaka nova "močna roka" se izkaže za nezmožno, da bi vodila narod v boljšo bodočnost. Nujno potrebno je poseganje v to zmešnjavo od zunaj, toda kaj, ko so neprestane zmešnjave tudi pri tem. Poseganje tujcev v notranje zadeve katerekoli dežele ima redko pred očmi samo blagor dotične dežele, zmerom je zraven misel na lastni dobiček. Policijsko nadziranje Združenih Narodov bi utegnilo biti nesebično in tudi uspešno, če bi Sovjetija ne imela zmerom svojega piskrčka pri ognju. Pa je po vsem videzu še drugih piskrčkov nekaj zraven.

AVSTRALIJI VZBUJAJO VEST zadnje čase njeni "aborigini" ali domorodci. Prav ob času, ko je Hruščev v New Yorku obsojal Avstralijo zaradi njenega uničevanja prvotnih prebivalcev, je v armidalski rezervaciji (N.S.W.) izbruhnila epidemija. Ondotni župan je moral izjaviti: "Ni čudno, da nas je Hruščev napadel, ko pustimo domorodce v taki zanemarjenosti. Slabo spričevalo je za nas, da so morali štirje otroci v smrt, preden se je v nas zbudil čut za odgovornost do teh ubogih ljudi." — K temu dostavlja komentator v THE CATHOLIC WEEKLY: "Žal, da velika večina belih po bogatih avstralskih mestih nič ne ve o mizeriji aboriginov, pa tudi, če bi vedela, bi menda dejala: We couldn't care less."

ZA VDOVO POUŠIN V W.A.

sta darovala po en funt Franc Valenčič, Woollahra, in Angela Gruntar, Gosford. Lepa hvala obema.

KDOR SE ODTRGA OD PAPEŽA...

DA OBRNEJO PAPEŽU HRBET LJUDJE, ki obenem s papežem zavržejo Kristusa in krščanstvo, to je kaj lahko umljivo. Ali boš rekel papežu "sveti oče", ko nisi kristjan?

Kako naj pa razumemo tiste, ki se odtrgajo od papeža, pa hočejo ostati Kristusovi verniki in dobri kristjani — boljši kot papež sam?

Tako je s protestanti, tako je s pravoslavnicami. Hočejo biti in ostati kristjani, papeža in njegove oblasti ne priznajo. Seveda so protestantje tudi veliko Kristusovih drugih nauk zavrgli, krivo-veci so, na vso žalost. Pravoslavni so domala vse Kristusove sauke ohranili, v glavnem le papeža ne priznajo. Pa so prav s tem padli v čudne zadrege in težave.

Kje je tedaj po nauku pravoslavnih vrhovna cerkvena oblast, ko je papežu ne priznajo? Odgovor pravoslavnih bogoslovcev je: Vrhovno oblast ima samo VESOLJNI CERKVENI ZBOR! Samo ta je v verskih rečeh nezmoten!

Kaj bomo rekli na to?

Vesoljne cerkvene zборе pozna in prizna tudi katoliška cerkev. Kdo jih sklicuje? Vrhovni cerkveni poglavar — papež. Koga povabi? Vse škofe vsega sveta. Ko so skupaj na vesoljnem cerkvenem zboru — čeprav ne dobesedno vsi — so kot celota v verskih in moralnih zadevah nezmotni — združeni s papežem in vernim ljudstvom.

Kdo pa naj skliče vesoljni cerkveni zbor pravoslavne cerkve? Če je vrhovna cerkvena oblast edino vesoljni zbor, bi moral biti v pravoslavni cerkvi bolj pogost kot v katoliški, kjer ni tako potreben, ko ima papež sam vrhovno oblast. Dejstvo pa je, da pravoslavna cerkev ni sklicala vesoljnega cerkvenega zbora nad tisoč let in vse kaže, da nanj sploh ne misli. Zakaj neki ne? Menda bo najbolj priprost odgovor vprašanje: Kdo naj ga pa skliče? Kdo pa je tisti, ki mu bodo škofje sledili, ko pa sami uče, da so vsi enaki? Kak nadškof — patriarh? Ko ima pa vsaka država svojega — kate-ri je kaj več kot sosednji?

Katoliška cerkev je imela v v svoji dvatisočletni dobi obstanka celo vrsto vesoljnih cerkvenih zborov. Do 9. stoletja so se jih udeleževali tudi vzhodni kristjani. Pozneje, ko so se odtrgali od papeža, pa samo še tu pa tam. Vodil ali vsaj priznal in potrdil je pa vse vesoljne cerkvene zборе — papež, drugače bi ne bili veljavni.

Pravoslavna cerkev priznava skupno s katoliško samo tiste vesoljne cerkvene zборе, ki so bili pred 9. stoletjem. Čudno! Papeževo oblast pravoslavni bogoslovci odklanjajo, od njega potrjene vesoljne cerkvene zборе pa priznavajo za pravilne in v verskih ter moralnih zadevah nezmotne! In zakaj samo one do 9. stoletja?

Odkar obstoji, ni imela pravoslavna cerkev nobenega vesoljnega cerkvenega zbora, katoliška pa lepo število. Dveh so se udeležili tudi pravoslavni škofje, enega pod vodstvom carigrajskega patriarha (v Florenci 1.1432.) Celo zedinjenje s katoliško cerkvijo so podpisali, pozneje preklicali.

Kako zdaj pravoslavni bogoslovci dokazujejo, da sta bila tudi ta dva vesoljna zbora nezakonita in zanje brez pomena?

Izjavljajo, da sta zato neveljavna, ker ju niso priznali odsotni pravoslavni škofje in še manj pravoslavno ljudstvo, ki je bilo seveda tudi odsotno! Ali ni čudno, da bi veljavnost zborov bila odvisna od priznanja ali ali nepriznanja tistih, ki niso niti zraven prišli?

V take čudne in težke položaje se zapletejo tisti, ki se odtrgajo od papeža, pa bi radi ostali dobri in celo boljši kristjani!

ZELENI PAPAGAJ

I. Burnik

Takih pevcev kot sem jaz, rekli so, jih je preveč. — Zadosti pojejo povsod. In tudi v hosti čuje se njih plašen glas.

"Ha, zeleni papagaj!" zmerjali so me in godrnjali, pesem mojo so zasmehovali; vedel nisem, kaj bi naj.

Šel sem skozi noč, v vihar, zapel po svoje, kar sem čutil. Danes pojem, kot bi konec slutil... Veter pravi: "Oj, nikar, nikar!" Vendar pojem, pojem, pojem, kaj kdo reče, ni mi mar!

MOHORSKE KNJIGE NAPOVEDANE

ZA BOŽIČ bodo letošnje knjige v rokah večine družbenih udov po svetu — Avstralija bo pa pač morala nekoliko počakati. Je daleč — od Celovca do nas.

Knjige bodo naslednje:

1. **KOLEDAR** za leto 1961. Obsegal bo 160 strani in obeta, da nam prinese lepo zbirko pestrih zanimivosti.

2. **URA S KUKAVICO** — nadaljevanje lanske večerniške povesti. Lanski bralci so rekli, da s koncem povesti niso zadovoljni, zato je moral pisatelj Karl Mauser znova seči po peresu in napisati zanimivo nadaljevanje in **z a d o v o l j i v k o n e c**. Torej!

3. **UMITA KRI**, povest, spisal Stane Pleško, ki živi v Kanadi in je pred leti napisal tudi knjigo *Mimo smrti v svobodo*.

4. **KOROŠKI SLOVENC** 6. zvezek. Obsega

260 strani in prinaša zgodovino koroških rojakov iz časov Napoleona.

Poleg teh štirih knjig, ki predstavljajo **redni knjižni dar** družbe in stanejo **en funt vse skupaj za ude Mohorjeve**, bomo lahko dobili za **doplačilo** tudi nekatera **izredna izdanja**:

1. **Ricciotti: ZIVLJENJE JEZUSOVO**. Prevedel v naš jezik dr. Rafko Vodeb v Rimu. Ta Jezusov življenjepis je danes po vsem svetu najbolj priznan kot poljudno-znanstveno delo. Cena še ni navedena, pa gotovo ne bo posebno visoka.

2. **RIMSKI MISAL** v slovenščini, svete maše za vsak dan v letu. Tudi za to knjigo cena še ni navedena.

3. **MOJCA BERE**, otroška berilca s slikami, cena 8 šil.

Glavni poverjenik za Avstralijo, ki vam bo knjige oskrbel:

Dr. Ivan Mikula
Convent Sacred Heart
Rose Bay, N.S.W. — Tel: FU 6230

Tipka ... (s str. 325)

★ Tako lepo zeleno travnato preprogo sem hotel imeti za prvo nedeljo v novembru na slovenskih grobovih, pa — kakor kaže — bo letos bolj klavrno. Dež je tako nagajal, da so mi zemljo pripeljali dolge tri tedne kasneje kot je bilo domenjeno. Potem je pa še nam nagajalo slabo vreme, predno mi je uspelo navoziti zemljo na grobove in jo lepo zravnaniti. Šele v soboto 15. oktobra sem sejal, kdaj bom prvokrat kosil, ve Bog. Vidi-te, tako človek obrača, Bog obrne. Spet sem se spomnil pregovora: Potrpljenje je božja mast, samo... Naprej pa že sami veste!

★ Ze večkrat se mi je zgodilo kot včeraj med zajtrkom. Ravno sedem in prvič nesem v usta, pa zazvoni telefon v pisarni. To ni nič nenavadnega, saj nihče ne more vedeti, kdaj pater zajtrkuje. Še nikoli nisem pustil telefona zvoniti, ne da bi se oglasil. A od kuhinje do pisarne je nekaj sekund in še ključ pisarniških vrat moram najti med debelim šopom ključev. Komaj ves zasopljen stopim v pisarno, pa telefon neha zvoniti. No ja, nekdo je bil malo nepočakan in je pač mislil, da me ni doma. Zaklenem pisarno, grem nazaj v kuhinjo, a komaj sedem k mizi — spet zazvoni! In vsa zgodba se ponovi: zopet izbiram ključ, zopet hitim v pisarno, odklepam, že zagrabim za telefon — pa spet prestane... Ali boste verjeli, da sem včeraj v treh minutah štirikrat tekel iz kuhinje v pisarno, pa štirikrat — zastoj. Klicala je ista oseba,

kajti za peti klic sem potrpežljivo stal ob telefonu in zaslíšal glas: "Pa so rekli, da vas je najlaže dobiti med osmo in deveto zjutraj. Že petič vas kličem..."

Spet pridiga o potrpljenju! Hiša je velika in telefon morem odgovoriti takoj samo, če sem v pisarni ali sobi. Kajne, da me ne bo nihče več klical petkrat v treh minutah? Hvala!

★ Mnogi me sprašujejo, če sem sam tisti "Tonček", o katerem pišem v povesti, ki se nadaljuje v letošnjih MISLIH. Ne, ne in stokrat ne! Te časti pa nočem vzeti svojemu očetu, kateremu sem napisal njegove lastne zgodbe za 80letnico, pa jih žal ni nikoli bral. Zbral sem njegove spomine, ki jih je nam otrokom tolikokrat pravil. Kar dar smo morali slišati njegovo sodbo, da smo bolj poredni kot so bili otroci v njegovem času, sem ga spomnil na razne zgodbe iz njegovih ust v dokaz, da so otroci vedno enaki. Spomine je v obliki večerniške povesti izdala Goriška Mohorjeva v letu 1949, ponatisnila kot nadaljevalno povest AVE MARIA, zdaj pa izhaja v MISLIH. V Kanadi je prav zdaj v tisku francoski prevod, končan je tudi nemški in hrvaški. Kakor kaže, bo na vrsti španski. Mnogokrat se sprašujem, kako je mogoče, da te preproste otroške zgodbe žanjejo tak uspeh. Morda prav zato, ker so tako preproste, vsakdanje in obenem resnične. Ko bi bilo na svetu več preprostosti in manj preračunanosti in nadutosti, bi bilo vse lepše. Preprostost je velika prav zato, ker je — majhna...

★ Pa na svidenje v decembru!

ŠMARNICE TINCI

Jože Maček

SOSEDOVA TINCA, MOJA SOŠOLKA v slavnem Podbrezju. Bila je plaha deklica, lasje so ji bili skrbno počesani, oči so ji radovedno gledale v svet, predrzen nosek ji je sedel med nežnimi lički.

Ne samo v šoli in na potu do nje, tudi doma na vasi sva bila rada skupaj. Le žal, da najini domači niso imeli smisla za naju, vedno so naju priganjali k delu. Včasih sva našla drug drugega tudi proti volji domačih. Tako tudi tisto jesen.

Meni so moji ukazali, naj pazim na kure, da ne bodo zašle v ozimino. Tinca je morala luščiti fižol. Sama so naju pustili doma, vsi drugi so odšli na njive. Kmalu sva se začela dolgočasiti.

Na Podržajevem vrtu v bližini so dozorevale hruške.

"Tinca, sama sva, pojdi, greva nad hruške, nihče naju ne bo videl."

Opogumila se je in šla z mano.

Natresla sva hrušk, se skrila za uto in si jih privoščila.

"Na, Tinca, tale je sad vse dobra, ugrizni!"

In sem ji primaknil hruško k ustom.

"Take pa ti nimaš, Jože, ta je najboljša!"

In že mi jo je potisnila v usta.

Lepo nama je bilo, pa ne dolgo. Domači so našli kure na njivi, fižol neoluščen, naju za uto in hruške ukradene... Sodba je bila kratka, kazen hujša, kot se je nama prav zdelo.

Jesen se je umaknila zimi. Sankali smo se po taborskem hribu. Tinca ni hotela zaostajati, posebno rada se je merila z mano. Nekoč se je prehladila in morala v posteljo. Obležala je, bolezen je postajala resna. Hudo smo jo pogrešali v šoli in pri igrah. Vso zimo je nismo videli.

Nastopili so toplejši dnevi, pomlad se je prebujala. Prve cvetke so pririle na plan. Bil je lep sončen dan, ko sem zagledal Tinco sedečo pred hišo. Opazovala je mlado cvetje in lovila čvrčanje ptičkov, zibajočih se na drevesnih vejah. Takoj sem bil pri nji in potem še velikokrat. Polagoma se ji je vračalo zdravje. Kako je v šoli, kaj smo se učili, kakšno zgodbo je povedal župnik? Moral sem pripovedovati, vse je hotela vedeti.

Tedaj so prirasli iz zemlje krasni zvončki obuti Piskačove mame. Na skrivnem sem jih nabral šopek in ga nesel Tinci.

"Na, zate so zrasli!"

Pa je odločno odkimala:

"Ne vzamem, ukradel si jih!"

Ali je mislila na dogodek s hruškami? Takrat je šla z mano krast, zdaj odklanja ukradeni dar!

Ta misel je blisnila skozi moje možgane. Osramočen sem pobegnil, zvončke zalučal v jarek, na obisk k Tinci si nisem več upal... Še ko je za silo ozdravela in spet hodila v šolo, sem se je ogibal. Nič več ni bilo med nama nekdanje domačnosti.

Bilo je poletje, za njim jesen, tudi zima je našla pot k nam. Tedaj je Tinca spet legla in naslednja pomlad je ni priklicala pred hišo. Pa je nisem več tako pogrešal kot prvič.

Tisto leto smo imeli v šoli novo učiteljico. Bila je mestna gospodična, pa je vendar najrajši učila s palico. Morda ji je ostal nauk iz Cankarjevega Martina Kačurja: Preneumni so, da bi se kaj naučili, vcepiti jim je treba le strah pred šibo! Ta nauk je vestno izpolnjevala in imela uspeh. Tudi jaz sem se seznanil s tem njenim uspehom.

Kakor je bila razburljiva in sitna, opazili smo kmalu, da ima jako rada cvetje in rože. To njeno ljubezen so začeli otroci izrabljati in so ji prinášali šopke. Marsikdo se ji je s tem prikupil in si nekaj palic odkupil.

Zakaj bi še jaz ne poskusil? Pa kaj posebnega moram prinesiti, da se bo ločilo od drugih. Prav tisto pomlad sem odkril, kje v gmajni rastejo krasne šmarnice. Bil sem prepričan, da samo jaz zanje vem. Za domači šmarnični oltarček sem jih hodil sproti trgat, da je bil ves okrašen z njimi. Naj jih pa še učiteljica enkrat dobi! Takega šopka ji ni nihče prinesel.

Odpravim se v gmajno. Nad glavo mi veje pritajen šelest borovcev. Tiho sem stopal, pozorno gledal okoli, da me kdo ne zaloti. Pa sem se vendar izdal. Na parobku, kjer se iglavci umaknejo listovcem, so sosedovi delali butare. Šele zadnji hip sem jih zagledal.

"Jožek, kam pa?"

"V Grabna po šmarnice", sem v naglici nehote po pravici povedal.

"Lepo! Pa jih še naši Tinci prinesi, vesela jih bo, ko je tako zelo bolna."

"Prinesem!"

Tinci? Nekaj mi je reklo, da bi res moral. Pa ko sem se namenil, da bodo za učiteljico, naj kar tako ostane. Saj bodo sosedovi kmalu pozabili, kaj so mi naročili.

Drugi dan je učiteljici obraz zažarel, ko je prejela šmarnice, da bi človek komaj verjel. Zdelo se mi je, da sem se ji za vedno prikupil. Zadovoljen sam s seboj sem šel v klop in na tihem obetal učiteljici: še jih boš dobila in še! Samó malo rada me imej, s palico prizanašaj. Ver-

jel sem, da je tudi njen sklep že dozorel. Nič nisem videl, kako v nekaterih součencih iz nevoščljivosti dozoreva drugačen načrt...

Naslednji dan je učiteljica našla na mizi med šopki cvetlic tudi šopek kopriv. Groza! Z enim samim bodečim pogledom je objela ves razred in razburjeno siknila:

"Kdo mi je to napravil?"

Preden sem mogel malo pomisliti, kaj bo sledilo, sem zaslišal obtožnico iz ust nekih sošolcev: "Jože Maček, gospodična!"

Otrpnil sem in z veliko težavo izdaval:

"Saj nisem!"

Slišal sem še, da so se oglasili dekljčki vzkliki:

"Res ni, gospodična, Jože res ni!"

Pomagalo ni nič. Učiteljica je vsa divja privihrala do mene in mi mahnila s koprivami po licih z desne in leve. Zrušil sem se. Niso me toliko pekle koprive kot ponižanje, ki sem ga doživljal od strani učiteljice. Pa ko sem mislil, da mi je naklonjena in bo vendar kak zagovor sprejela!

Po razredu je zavladala smrtna tišina. Kdo bi se pa spuščal v boj, ko ni hotela učiteljica nikogar poslušati? Ko je minila ura, sem zvedel, da sem zaprt. Otroci so odšli, ostal sem v klopi, učiteljica si je dala opraviti ob zvezkih. Čas je silno počasi tekkel, v meni je vrelo onemoglo ogorčenje.

Čez čas je vstala in precej pomirjena prišla k meni.

"Če res nisi ti nastavil kopriv, kdo jih je?"

"Ne vem."

Toliko trme je bilo v meni, toliko nejevolje do ženske, da bi ji ne bil povedal, čeprav bi vedel.

"Pa se ti vsaj zdi?"

"Ne vem, sem rekel."

Videla je moj odpor in znova se je razburila.

"Poberi se mi spred oči!"

Poln žolča sem ves potuhnjen odšel in se napolil proti domu. Še nisem bil sredi pota, se oglasi v taborskem zvoniku navček. Za kom neki žaluje, kdo je umrl? Ni bilo treba dolgo čakati, že med potjo sem zvedel: Tinca je umrla!

Ta vest me je do kraja opustošila. Imel sem nesti šmarnice Tinci, pa sem jih nesel učiteljici! To imam zdaj. Prav mi je...

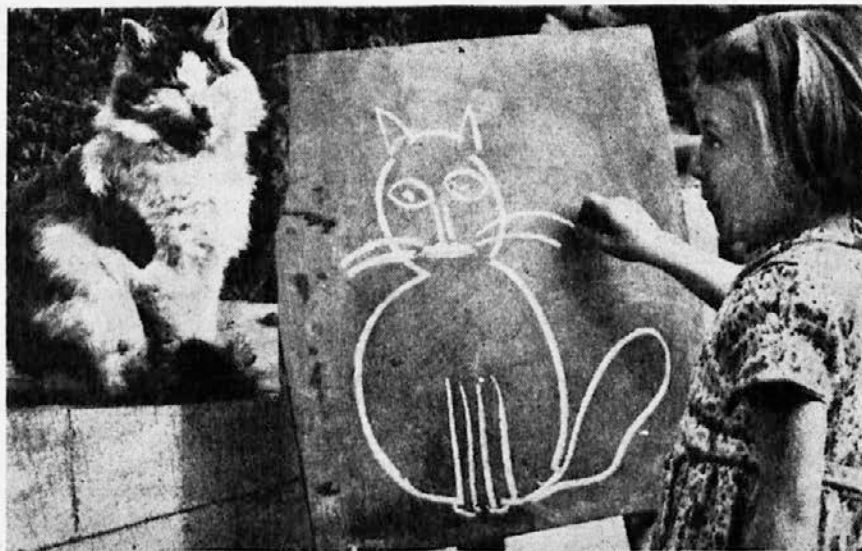
Zvečer sem s težko vestjo molil ob mrtvi Tinci z drugimi rožni venec. Hiša je bila polna kropilcev, jaz sem videl le Tinco. Ali kaj ve mrtva deklica za mojo težko vest?

Drugi dan sem se ukradel v Grabna in nabral šopek najlepših. Previdno sem se vtihotapil v Tinčino hišo, saj podnevi je bila pri njej le staraka, uradna čuvarica pri mrličih. Stiskala se je k peči in dremala. Bilo je ravno prav.

Tiho sem stopil k beli krsti in položil Tinci na prsi šopek šmarnic.

"Tinca, samo zate so te, res samo zate! Kajne, da jih ne boš zavrnila, kot si zavrnila zvončke nekoč?"

Zdelo se mi je, da se ji je obrazek nasmehnil. Prijetno me je pretreslo in pomirjen sem stekel domov. Toplo mi je bilo pri srcu in komaj sem še mislil na ponižanje v šoli.

Tinca ugiba: Ali bo Jožek vedel, na koga mislim, ko rišem?

“POD BOŽJO MISLIJO SMO”

“DANES UMEVAM...”

(K Meškovi črtici: Mir božji.)

KSAYER MEŠKO SE JE ZAČUDIL sam nad seboj, ko se mu je razodelo in je mogel zapisati:

“Danes umevam, česar nisem umel in spoznal dolgo: vsa sreča našega življenja je le v tem, da se križa ne branimo, ampak ga sprejmemo vdano in ga nosimo z ljubeznijo”.

Ob tem umevanju in spoznanju je dozorela v pisatelju umetnina MIR BOŽJI, ki smo jo v odlomku brali na tem mestu v oktobrski številki.

V dveh tisočih let je bilo to že tisoč in tisočkrat povedano. V evangelijih, pismih sv. Pavla, pridigah, duhovnih knjigah, premišljevanjih. Meško nam je povedal isto v visoko umetniški obliki.

Hvaležni smo mu za umetnino, še bolj pa za to, da je priznal skupno z mnogimi drugimi velikimi duhovni: dolgo me je vzelo, da je dozorelo v meni to spoznanje — v Kristusovem križu je ves problem rešen!

Maloko more reči, da je to skrivnost z lahko-to in zgodaj v življenju doumel. Ko pa se je po trdem duševnem delu prikopal do umevanja, se mu zazdi stvar silno preprosta:

Kristus je naše vse: vzor, vodnik, rešitelj. Dobro je vedel za vse zlo na svetu, fizično in moralno. Prišel je prav na tak svet in na njem živel. Ni zdvajal nad svetom, tudi ne nad Očetom, ki ga je na tak svet poslal. Spogledal se je z zlom iz oči v oči. Dobro je ločil med fizičnim in moralnim zlom. Fizično zlo — trpljenje — je vzel nase in ga uporabil kot sredstvo za zmago nad moralnim zlom: grehom, hudobijo, umazanostjo življenja. Kristus je gotovo vedel, zakaj je tako ravnal, v njegovi vednosti je odgovor na skrivnost trpljenja.

Zato se za vernega človeka prav v tem gledanju Kristusovega križa skrivnost trpljenja neha. Ko je On sprejel križ, je jasno, da tudi Njegovim nasledovalcem ne bo prihranjen. Ko je Kristus hotel odrešiti svet s križem — ali je prav, da bi kdo od nas hotel biti odrešen brez križa?

Pa zakaj prav s križem?

In vendar človek ne neha vrtati dalje in postavlja nova vprašanja. Ni zadovoljen z odgovorom: Bog je tako odločil, konec vprašanj!

Torej — zakaj ravno s križem?

V neki knjigi beremo:

“Za odrešenje sveta ni bilo potrebno nujno, da je Kristus trpel. Lahko bi bil odrešil svet na sto lažjih načinov. Lahko bi bil prišel na svet na primer v podobi zmagovalnega viteza, ki bi z bleščečim spremstvom jezdil kot kakšen Aleksander Veliki iz dežele v deželo, le s to razliko, da bi namesto krvi in smrti metal med ljudi samo veselje, srečo in življenjsko udobnost. Vse bi drlo za njim, vse mu klicalo slavo. Da je bil njegov prihod drugačen, da si je namesto zmagovalnega pohoda izbral največjo skromnost, trpljenje in mučeniško smrt, to je bilo potrebno le zato, ker je bila taka Očetova volja.”

Pa zakaj je bila Očetova volja taka in torej tudi Kristusova? Ali naj skušamo prodreti tudi v te tajne božjih sklepov? Morda ni povsem nemogoče. Poskusimo!

Zoper božjo zamisel, da Sin božji postane človek in nas v božje-človeški podobi odreši, pač menda nimamo ugovora, kali?

Toda če to zamisel sprejmemo brez ugovora, ne more biti tako napačno, ko izpazimo v božjih sklepih nadaljnjo globoko zamisel: Sin božji, učlovečeni Bog, naj pride na svet v taki podobi, da se bo zemljanom kar mogoče približal in se kar najbolje z njimi zenačil. In obratno: da naj jim možnost, da se bo lo oni z njim zblížali in se z

njim zenačili. Tako zelo zblížali, da postanejo udje njegovega mističnega telesa, in se tako vanj vcepjo, da so z njim eno kot mladike s trtinim debelom.

To je gotovo lepa zamisel, ali ji more kdo ugovarjati? Ali nam je mogel priti še bolj naproti, ali nam je mogel izkazati še večjo čast in odliko?

Zdaj pa: Kje je tisto stikališče, tista točka srečanja, kjer se učlovečeni Bog najlaže približa nam in mi njemu? Da je prišel na svet kot mogočen kralj in vladar, vzvišen nad vsakdanjo množico ljudstva? Takega so si pač predstavljali Judje in tudi nam bi menda ne bil neprijeten. Toda odpasti bi morala zamisel, da se vsakemu posebej približa, da vsakdo lahko postane njemu podoben, vanj vcepljen. Koliko nas je rojenih za vladarje, mogočnjake, triumfatorje?

Vsi brez izjeme smo pa zmožni — bolečine in trpljenja, vsem nam je zapisana smrt. Če je hotel Kristus postati "naš" in nam dati priložnost, da mi postanemo "njegovi", da smo On in mi eno, mu je ostalo le eno: trpljenje in križ!

Ali naj se še čudimo, da da je Oče naložil Sinu križ za rešitev sveta?

In vendar: še novo vprašanje.

Res nas je težko zadovoljiti. Že spet sprašujemo!

"Zakaj pa ni rajši ob svojem prihodu na svet bolečino in trpljenje uničil, pa bi sebi in nam prihranil neizmerno gorje...? Potem bi se že našla kakšna drugačna pot za tisto zblížanje med nami in njim?"

Ali bi se pa tudi res našla? Kristus bi jo že našel, ali pa tudi mi? Ko bi bilo vsako trpljenje odpravljeno s sveta, kako hitro bi se človek prevzel, postal sebičen, samopašen, napuhnjen! Ali ne vidimo tega vsepovsod, na drugih in na sebi? Kjer ni trpljenja in bolečine, pa četudi le za nekaj časa ne, kjer je magari tudi samo na videz vse lepo in prijetno — ali ni skoraj zmerom tako, da človek misli: sam sebi sem bog! Kristus-Odrešenik ni kar nič potreben, tako si začne človek domišljati. Čemu naj bi se mi bližal — in jaz njemu? In tako bi se vsa zgodba kar brž začela od kraja.

Ali si ni že prvi človek domišljal, da je sam sebi dovolj, ko ni bilo nič trpljenja v raju, in se je uprl Bogu? Ali se mu niso uprli napuhnjeni angeli, ki niso imeli pojma v trpljenju, bolečini in križu?

Priznajmo:

Z enim samim ukrepom bi Kristus vse ljudi

pridobil in jih podvrgel sebi brezpogojno: Če bi jim odvzel prosto voljo, svobodno odločitev, pa jih naredil za avtomate. Toda kdo od nas bi hotel postati avtomat? Svobodo cenimo nad vse in z nami — Bog! Previsoko je ceni, da bi nam jo hotel odvzeti.

Ali naj tipamo še za nadaljnji vprašnji?

Kakorkoli vrtamo v problem trpljenja in išče mo odgovorov, po vseh mogočih poskusih in ovinkih nas bo iskrena misel privedla nazaj tja, kamor je privedla pisatelja Meška:

"Premagan od večne ljubezni, ponižan v prah, ker je nisem umel in sem dvomil o nji do sedaj, sem dvignil, kakor odpuščenjaa prosee in kakor v zahvalno molitev, roke visoko h Križanemu: Gospod, verujem v tvojo vsevečno ljubezen! Verujem z vsem srcem in vso dušo!"

NEW SOUTH WALES

Parramatta. — V tukajšnji bolnišnici se že delj časa zdravi Alojzij Federuzzi, brat ge. Terlikarjeve iz Lidcoma, kjer je imel tudi svoj dom, odkar je v Avstraliji. Bil je na obisku pri Jugovih v Rydalmeru, na povratku domov ga je, pešca, zadel nepreviden avtomobilist in močno poškodoval. Zdaj je že toliko boljši, da je upravičeno upanje na popolno okrevanje, kar mu iz vsega srca želimo. Vesel je obiskov sorodnikov in prijateljev, ki mu lajšajo trpljenje. — **Prijatelj.**

QUEENSLAND

Darra. — Naročam sv. mašo in priporočam v molitev mojo pokojno mamo Nežo Klavžar. Umrla je v bolnici v Šempetru pri Gorici 26. sept. ob 6. zjutraj. Prejšnji dan so jo kar hitro pripeljali v Vipavo in od tam naprej na operacijo, pa je bilo na žalost prepozno. Po operaciji je živela samo še 11 ur. Tolaži me, da je bila lepo spravljena z Bogom. Bila je zmerom bolehnna in je veliko trpela, zato ni čudno, da je šla v prezgodnji grob, saj je bila komaj v 68 letu. Naj v miru počiva! — **Marica Podobnik.**

TONČEK IZ POTOKA

Povest

Spisal p. Bazilij

STOJI UČILNA ZIDANA...

Stiška šola je bila v samostanu. Po dolgih hodnikih, kjer je nekoč vladal nebeški molk in se je od časa do časa počasi pomikala bela meniška postava, je zdaj odmevalo razposajeno otroško kričanje. Kaj vse so počeli, preden se je prikazal s strogim obrazom učitelj Kovač in svoje šolarje spustil v učilnico. Celo uradnik na davkariji, ki je tudi imela v samostanu svoje prostore, je včasih pritekel z ravnilom in kateremu stebel hlače.

Za Tončka in Nežiko je bilo vse to nov svet. Pa sta kmalu pomagala kričati, dasi sta bila najmanjša v razredu. Hu, kadar je Tonček skočil komu v lase! Celo dolgega Pavla, z Metnaja doma, se ni ustrašil.

"Ti paglavec mali!" se je učitelj včasih smejal sam pri sebi, včasih pa se tudi zjebil. Takrat je pela šiba, ki je udarila vse huje kakor pa materina...

Učenost je počasi lezla v potoški buči, za vsako neumnost godni: Pintarčkova najmlajša sta začela črkovati in spoznavati številke. O, saj sta bila odprtih glav, le pridna včasih premalo. Zlasti bratec.

Za neko sredo bi se morali otroci naučiti pesem o jagnjetu. Tonček je seveda odlašal na zadnji dan. Toda popoldne so ga zvale mlade verice v hosto. Janez, jih je staknil na neki smreki. Kdo bi sedel doma in se učil pesem!? — V šoli se bo lepo potuhnil. Saj sedi v prvi klopi. Učiteljeva grozeča roka bo pokazala preko njegove glave kakor zadnjič, ko se je ono dolgo pesem učil zastoj...

Neža je vprav svojemu bratu na kljub ves dan drdrala pesmico in jo je znala na pamet kakor očenaš. Menda se ji je zdelo zamalo, da je ni povabil s seboj. Toda kaj bo punčara pri vericah! Novsezadnje bi ga še materi zatožila, da je plezal na vrh smreke.

A drugi dan je bilo Tončku pošteno nerodno. Glas učitelja Kovača je takoj v začetku ure zagrmel med debelimi samostanskimi zidovi: "No, zdaj pride pesem na vrsto! — Kaj ko bi enkrat začeli spredaj!"

Ah! Mrzel pot je oblil Tončkov hrbet. Kot tistikrat, ko mu je Nežika zllila skledo vode za vrat. Zdaj ga ima! Ves razred bo vedel, da se ni

učil. Neža pa škili proti bratu in mu strže korenček. Le poglej jo!

Seveda, lahko se smeje, ko bo sama zadrdrala kot materin kolovrat... Uh! Prav to se zdi Tončku najhuje, da ga bo Neža prekosila. Ta nežasta Neža, ki si še konja ne upa pobožati po gobcu in ga nato s slamico poščegetati v nosnico. Kaj bi dal, da bi se ji zateknilo?! Vse svoje frnike, kar jih ima...

Učitelj Kovač pa je že pokazal s palico na Pintarčkovo Nežiko ter ukazal: "Drobižek, vstani brž in pokaži, kaj si se naučil!"

Sveta mučenka Neža ni mogla bolj junaško stati pred rablji, kot je tistikrat v prvi klopi stiške šole stala njena potoška varovanka in zviška gledala na svojega brata, ki je že spremenil barvo. Nato je odprla kljunček in začela kot očenaš pesem o jagnjetu:

Mlado jagnje, lepo belo
gre za materjo veselo,
skače s parkeljci, drobni,
tam po trati se vrti.

Mati pravi: Ne, ne skakaj,
tam po bregu se ne takaj,
lahko si kaj narediš.
šibko nogico zdrobiš!

Jagnje matere ne sluša,
rajši samo sebe skuša:
se prekuene v jamico
in si zlomi nogico...

Jagnje nogico zlomilo,
glasno jokako in vpilo:
Oj, otroci, ubogajte
svoje skrbne matere!

Učiteljev obraz se je dobrohotno raztegnil. Mož si je zadovoljno pogladil brado, a nato pobožal Nežiko po zmrušenih laseh: "Vidite, otroci, najmanjši so najbolj pridni!"

Tonček pa je lezel skupaj, da ga skoraj ni bilo videti izza klopi. Najraje bi se udrl v tla. Zdaj zdaj bo učiteljev glas poklical njega in potem...

Res se je šolnik obrnil vanj in se mu očeto vsko nasmehnil: "Tonček zna pesmico gotovo prav tako lepo kakor Nežika. Saj sta se skupaj učila, kajne?"

Ko bi takrat videli glavici potoških dveh! Istočasno sta zamigali, kakor bi bili na vrvi. Tončkova je v upanju, da bo odšla s tem nevihta vendarle preko nje, odločno prikimala. Kot bi se dvojčka zares vse popoldne učila pesem. In Nežina repica je istočasno odkimavala, kakor bi za to pričakovala goldinar.

Obraz gospoda Kovača se je v trenutku zresnil.

"Zdaj naj pa vem, kateri laže!" je dejal in oči so mu zabliskale proti zardelemu Tončku, ki je debelo požiral slino. Kadar je namreč stiški učitelj zaslutil laž, ni poznal nobene šale. In pesmica...

"No, kar začni, Tonček, če sta se zares s sestrico skupaj učila!"

Strela je udarila...

Tonček je vstal. Nekaj časa je bilo v razredu vse tiho, nato je začel nesrečni šolarček: "Jagnje lepo, lepo... Lepo belo..."

"No, še enkrat! — Mlado jagnje..." je pomagal učitelj.

"Mlado jagnje lepo belo... lepo belo...
Zlomi parkeljce veselo..."

Gospod Kovač je segel na mizo po palico. Ojej! "Hi, hi, hi!..." si je škodoželjna Neža skrila obraz v dlani. A je tisti trenutek dobila s šibo preko hrbta, da jo je smeh na mah minil.

"Najprej ti, ki škodoželjno privoščiš bratcu! — Zdaj pa še ti, ki si me hotel potegniti za nos in se nisi naučil pesmice! Prav tak si, kot je bilo neubogljivo jagnje, da veš!" se je razhudil učitelj. In že je padalo po Tončku, da je tenko zacvilil.

Navadno je zvil gospod Kovač porednega čez koleno in mu jih nametal po zadnji plati. Kadar pa se je razjezil, ni gledal, kam prileti. Tudi Tonček jih je dobil na vse strani, kolikor ga je pač gledalo iznad klopi. In padalo je, dokler se ni kupček pogreznil pod klop in je začela šiba doneče udarjati po lesu...

"Tako, zdaj pa kar čepi pod klopjo in se deri na mile viže. In sram naj te bo, da veš," je bil zadovoljen stiški učitelj.

Tončku ni bilo treba povedati dvakrat. Tulil je že, da bi zlezel izpod klopi, ga je bilo sram. Zato je najprej uščipnil sestro Nežo v boso nogo: samo ta ga je tako grdo izdala, da se ni naučil. Poskočila je kot koza in dobro, da ji je učitelj kazal hrbet, sicer bi Tonček dobil novo mero...

Kaj pa zdaj? Saj prehudo ravno ni bilo. Toda sramota, sramota ga je bolela... In vsega je kriva nežasta Neža! Pa tudi sitni in natančni šomašter! — Le Tonček, ta nedolžni Tonček ne!... Sam sebi se je smilil.

Čustvovanje s samim seboj je kmalu izpodrinila misel, ki ga je v trenutku dodobra zaposlila: Le kaj bi zagodel hudemu učitelju Kovaču?

Aha! Se je že domislil!

Tonček je najprej v naglici preletel minuli dogodek. Kam je padalo? Tudi na glavo? — Seveda! Vsaj mimogrede je zaplesala palica nad ušesom. Še zdaj mu brni... Načrt se bo torej posrečil.

In paglavec je segel s prsti med svoje lase, ki so skrivali komaj rahlo zaceljeno brazgotino. Prejšnji teden se je udaril v mlinu ob tram, da se mu je takoj ulila kri. Ker rane ni pustil pri miru, se mu je krasta precej razlezla po glavi. Zdaj mu je prišla prav. Nepridiprav ni čisto nič pomišljal: temeljito si je skrampal rano, da je moral počestno stisniti zobe od bolečin, ki so bile občutno hujše kot udarci učiteljeve palice. A Tonček ni mislil na bolečine. Samo da bo šomaštra spravil v strah, pa bo vse v redu!

Potem je potoški najmlajši zlezel izpod klopi in z narejeno skrušenostjo ter z nagnjeno glavico prav pobožno obsedel poleg sestre. Saj je skoraj ihteti pozabil od samega pričakovanja...

Dalje str. 349

MOJ OBISK V TASMANIJI

P. BAZILIJ

Proti severu.

IZ HOBARTA SEM VOZIL PO MIDLAND HIGHWAY in ves čas obujal spomine na srečanja zadnjih dni. Skoraj bi rekel, da sem se slehernega rojaka posebej spomnil in mu v sruču želel srečo. Tudi tistemu fantu, ki sem ga vprašal, če ve za kak prijateljev naslov, pa mi je odgovoril: "Izdajalec panočem biti!" In vendar sem prišel tako daleč z enim samim namenom: da obiščem čim več rojakov in jim ublažim njihovo osamljenost. No ja, povsod so tudi taki, ki se boje "kolarja". Bog daj, da bi dobili priliko videti "kolar" vsaj takrat, ko ga bodo morda želeli!

Pokrajina je bila spet — rekel bi — pristno domača. Kakor dolenski griči s pašniki in polji, v ozadju gore... Vasiča **Cleveland**, skozi katero je hitela cesta, me je spomnila na našo slovensko metropolo v Združenih državah, ki nosi isto ime. In na svoje veliko začudenje sem ob cesti nekje videl tudi kašipot z napisom: **Lemont 9 miles**. Lemont je kraj 23 milj jugozapadno od Chicaga, kjer sem preživel svoja ameriška leta. Med ameriškimi Slovenci je znan kot "Ameriške Brezje", kajti prav v Lemontu je naš slovenski frančiškanski samostan z božjepotno cerkvico brezjanske Marije Pomagaj, kamor romajo leto za letom tisoči ameriških Slovencev iz vseh koncev Novega Sveta. Nekateri so razlagali, da je Lemont francosko ime, drugi pa, da je tako nekako bilo ime neke mu indijanskega poglavarju. Zdaj pa dobim Lemont tudi — v Tasmaniji... Ko bi imel malo več časa, bi žrtvoval teh nekaj milj, da bi lahko rekel: Po štirih letih sem bil spet v Lemontu! Vsekakor mi je ime ob cesti vzbudilo tople spomine.

Že se je delal večer, ko sva s p. Rokom z glavne ceste zavila na levo proti goram. Na vsak način sem hotel obiskati tudi Poatino, novo naselbino z velikim hostelom za samce. Novo centralo ali nekaj podobnega delajo visoko v gorah in v Hobartu so pravili, da je vedno kaj naših fantov med delavci. Za eno ime sem pa zvedel že v Melbournu pri Mihelčičevih, kajti Mihelčičeva Lori, poročena Lindner, živi tam s svojo družino.

Bila je že tema, ko smo stikali po hostelu za Slovenci. Vihar pa tak, da je kar žvižgalo med barakami in je mrzel veter rezal do kosti. Sreče pa nobene! Neki Poljak nam je vedel povedati za fanta, ki je ravno prišel iz bolnišnice (avtomobilska

nesreča!), a ga pri najboljši volji nisem mogel najti. Drugi pa je odšel na obisk v Launceston. Presenečenje pa sva s p. Rokom doživela na poštnem uradu, kamor sva šla stikat za imeni. Avstralec z brki, da ima še vedno podobo pravega oficirja ki je bil med vojno po zavezniških frontah, po vojni pa v nekem begunskem taborišču v Nemčiji, nama je prijazno povedal: "Moja žena je iz Jugoslavije! Kako bo vesela, če jo obiščeta!..." Dal nama je naslov in — našla sva hišo. Gospa je bila še bolj presenečena od naju: govorila je hrvaško, a bila je po starših — Slovenka. Nekje v Slavoniji so menda živeli, preden so odšli iz Jugoslavije. Kljub temu, da ni bila nikdar v Sloveniji, še čuti slovensko, četudi govori hrvaško. Nepričakovani obisk ji je skoraj priklical solze v oči. Kje se najdemo Slovenci! — Nato sva našla še naslov gospe Lori, kjer smo preživeli dolgi večer v prijetnem razgovoru. Vso Gorenjsko smo obredli.

Naato pa spet na pot. Na frančiškanskih vratih v Launcestonu sem pozvonil že pozno po polnoči. Zjutraj po maši sem spet brezuspešno poskušal srečo po mestu, p. Rok pa je našel Hrvata na neki bencinski postaji, enega med delavci na pokopališču, in pa dve hrvaški družini. Še v šolskih razredih ni bilo med otroki nič slovenskih imen. Pa vendar bi rekel, da morajo biti Slovenci tudi v tem lepem mestu!

Še dan in pol nama je ostalo časa do odhoda ladje, zato sva se morala posloviti od Launcestonu. Vzhodni del Tasmanije bo treba prihraniti za prihodnjic, pač pa sva se odločila, da greva

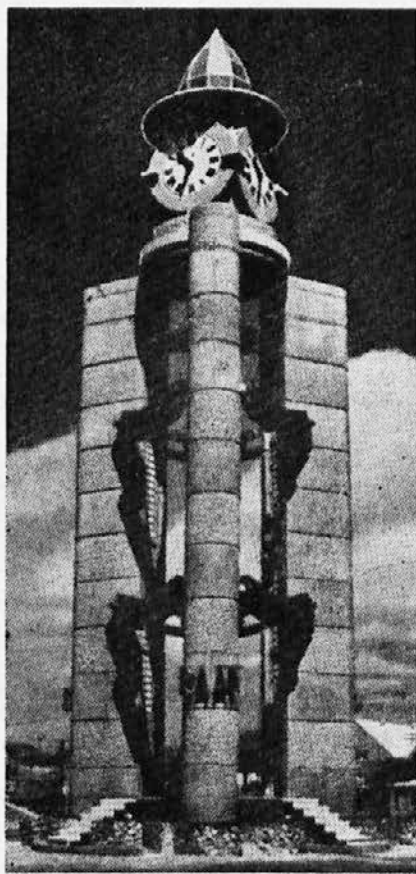
ob severni obali

proti zapadu. Tu je toliko mestec, bo menda vendar kaj naših ljudi! V svojih beležkah sem imel le enega fanta: Kavčičev Milan naj bi bil v Burnie.

Avto je hotel proti Devonportu in po kratkem obisku v župnišču sva krenila dalje: Forth, Ulverstone, Penguin, Burnie.

Ulverstone, mestece s 5.000 prebivalci, ima za Slovence svojo zanimivost. Na glavnem križišču je do leta 1953 stal majhen spomenik v prvi vojni padlim vojakom: kake štiri čevlje visok kip vojaka na podstavku z vklesanimi imeni. V juliju 1953 pa je občinski svet sklenil, da postavi nekaj lepšega in vključi v spomenik tudi svoje sinove, ki so padli v drugi svetovni vojni. Mestni očetje so bili

presenečeni, ko jim je slovenski novonaseljenc, arhitekt Cveto Mejač iz Komende pri Kamniku prinesel svoje načrte in jim tudi povedal, da bi s svojimi fanti spomenik sam postavil. Niso verjeli, da je mogoče s šestimi tisoči, kolikor so nabrali, postaviti kaj takega. Vprašali so neko melbournsko gradbeno podjetje in dobili odgovor, da bi izvedba načrta stala okrog 20.000. Končno so verjeli Slovencu-architektu in naročili v Melbournu le veliko uro (za £ 550) na štiri strani, fantje pa so se spravili na delo. Trije Slovenci (Cveto Mejač, Jernej Bajželj in Rudi Žimič) in emigrant irske krvi, John O'Neill, so dne 30. julija 1953 začeli z delom in ga uspešno končali dne 15. januarja 1954: brez posebnih priprav, brez dvigala, a z dobro voljo v srcu, pokazati svoji novi domovini, kaj zmore izseljenska žuljava roka. Danes stoji ta 85 stopal visoki spomenik padlim v spomin in tisočim turistov v občudovanje. Po trgovinah v Ulverstonu prodajajo njegove razglednice, tiskan je na rutah, ki jih kupujejo turisti v spomin na Tasmanijo, prišet je med "Landmarks of Australia".

lia". Iz radovednosti sem si kupil razglednico tudi jaz in vprašal prodajalko, kdo je spomenik postavil. "O, to so pa bili štirje novi naseljenci. Nihče v Ulvestone ni verjel, da morejo za ta denar postaviti kaj takega..." se je glasil odgovor. Ni vedela imen, vedela pa je, da so bili "Slovenians". Na vprašanje, kje je Slovenija, sem ji moral pa sam odgovoriti...

V Ulverstonu danes verjetno ni več naših rojakov — vsaj najti jih nisem mogel. Pač pa sem v Burnie, kjer sva s p. Rokom prespala, čisto po naključju našel Milana, katerega sem iskal že v gosti temi. Najmanj štirikrat sem prevozil cesto, katero sem imel zapisano za njegov naslov, pa nisem mogel najti številke. Končno sem ustavil avto in povprašal dva mimoidoča, če vesta za ta naslov. In kdo je bil eden od njih? Kavčičev Milan sam, ki je šel ravno mimo, dasi na naslovu ni več stanoval in bi tudi ne vedeli tamkaj, kam se je preselil. On mi je povedal še za Ljubljánčana, katerega sem naslednji dan našel kot brivca v mestu. Presenečenje za presenečenjem!

Naslednji dan pa dalje proti zahodu: Wynyard — Stanley. Cesta lepa, na desni morje in krasni zalivi, na levi rodovitna zemlja zelenih gričkov s čredami ovac, ki pa je polagoma prešla v buš. Začelo je tudi deževati in ko sva se bližala Stanleyu, je bila njegova pečina zavita v gosto meglo. Končno se je le spet zjasnilo in na poti nazaj sva imela lep dan. Ura je namreč prehitro tekla in iz Stanleya sva se morala vrniti proti Devonportu, drugače bi zamudila ladjo. Ko bi imela več časa — prav gotovo bi ta najina pot ne bila skoraj zaman.

Konec str. 347.

ZAHVALA

Bog plačaj čč. gg. Nacetu Čretniku in Jožetu Flisu v Parizu za vso izkazano pomoč ob najini izselitvi v Avstralijo.

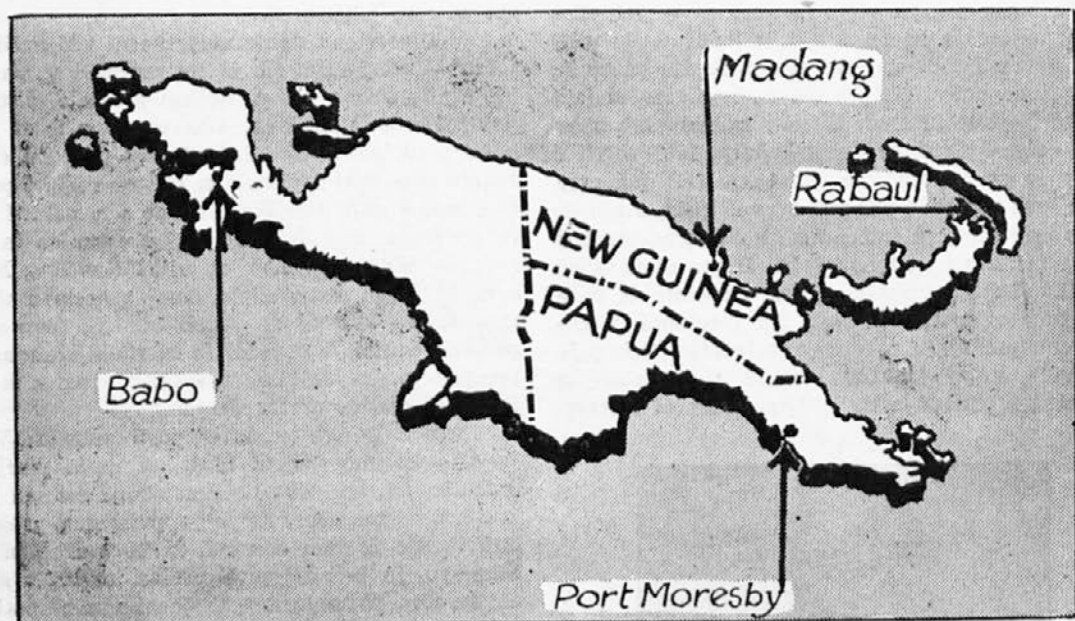
Roman in Ivana Perko, Sydney

KDO GA POZNA?

Alojz Smrekar iz Kamna 30 pri Tolminu je nekje v Avstraliji. Na obisku v Italiji smo govorili z njegovo sestro. Naj se nam zglesi!

Vinc Maurič
37 Murrabin Ave.,
Matrville, Sydney.

NOVA GVINEJA — NAJ POSTANE TAKOJ SAMOSTOJNA ?

Slučaj' ali celo veriga slučajev je včasih potrebna, da se človeku vzbudi zanimanje za kako stvar, ki mu je sicer blizu, pa vendar ni pritegnila nase njegove pozornosti.

Kdo od nas se je kaj prida pozanimal za Novo Gvinejo? Morda komaj vemo, kje leži, še manj nam je znano, da je velik kos otoka izroččen Avstraliji, da ga upravlja in ondotno ljudstvo izobraziti.

Pa je na lepem pošta prinesla iz Canberre drobno knjižico z naslovom: AUSTRALIAN POLICY IN PAPUA AND NEW GUINEA. Sprva me ni zanimala. Pa mi je prišlo na misel, da imajo moji sobratje, avstralski frančišakni, na Novi Gvineji lepo število misijonarjev. Vzel sem si čas in knjižico prebral. Je stokrat bolj zanimiva, kot bi si upal misliti.

Komaj sem knjigo prebral, je prišlo poročilo, da je tovariš Nikita v New Yorku pozvignil glas in zahteval: Avstralci, roke proč od Nove Gvineje, dajte deželi takoj samovlado, prenehajte s kolonizacijo in izkoriščanjem dežele! Hitro potem smo zvedeli, da je sam naš ministrski predsednik istotam odgovoril Hruščevu in vsemu svetu pojasnil, kako malo je Nova Gvineja zrela za samostojnost.

Vsekako še stokrat manj kot ubogi Congo v Afriki...

Komaj sem Menziesove besede z zadovoljstvom na znanje vzel — ker sem poprej ono knjižico prebral, se razumel — ko mi pošta prinese skoraj dva meseca starega AMERIKANSKEGA SLOVENCA in v njem poročilo o Novi Gvineji iz ust — SLOVENCA!

Ker je bilo moje zanimanje za Novo Gvinejo pravkar prebujeno, sem ga seveda takoj prebral. Poročilo prihaja kot dopis iz Joliet, zelo znane slovenske naselbine v Ameriki. Da boste tudi bralci MISLI videli, kako je tovariš Nikita mahal po vetru, ko je zahteval za Novo Gvinejo samostojnost, naj bo dopis iz Joliet tu ponatisnjen. — Ur.

JOLIET, ILLINOIS. — Tukaj je bil misijonar Francis Mihalič iz družbe Očetov božje besede, ki imajo velik zavod v kraju Techny, Illinois, ne prav daleč od Joliet ali Chicago.

Misijonar je kazal slike iz džungel na New Guinea, južno pacifiškem otoku. Slike so bile res izredne. Rekel je, da so ti ljudje sedem tisoč let za civilizacijo, nikoli se ne umijejo, nič ne vedo

za čas, za dni v tednu itd. Ko prinesejo otroka h krstu, ne morejo povedati, kdaj je bil rojen. Če je bilo v par tednih, bo mati rekla: "Ko je bila luna majhna," če je pa več časa nazaj, ne morejo povedati. Nihče ne ve za svojo starost. Tam se dete nikoli ne joka, ker mu dajo vse mogoče in nima nikoli vzroka jokati, razenče je bolno. Otroku dobi pozornost od vseh, dokler ni spet drugi rojen. Misijonar je slišal dete jokati in je takoj šel v tisto smer. Predno je prišel tja, je zaslišal še bolj glasen tuleč jok. Tam je zagledal dete, ki se je opeklo, mati ni vedela, kaj storiti, da bi pomagala otroku. V svojem materinskem nagonu je šla in vzela okrogel kamen in z njim svoj prst tako hudo udarila, da ga je zmečkala. Tako sta se mati in dete oba jokala.

Ti ljude so precej podobni črncem, imajo lase, ki so enaki črnskim, široke nosove, debele ustnice. Jedo pa dobro v džungli. Tam je dosti divjih prašičev, in te so se navadili rediti. Raste tudi sladkorni trs in sladki krompir. Za kuho, je rekel misijonar, pripravijo vroče kamne, na katere položijo prašiča, potem ko mu je bilo odstranjeno drobovje, notri potem denejo krompir in zelenjavo, vse to obložijo z vročim kamenjem in polijejo z vodo, in sopara to prekuha. Ti divjaki imajo pa zelo strog red pri ženitvi. Noben se ne more poročiti s še tako oddaljeno sorodnico. Medtem ko moderne postave v civilizaciji dovljujejo zakon z bratrancem ali sestrično tretjega kolena, v džungli tega ne pustijo, če je prav desetega kolena. Ti ljudje radi kadijo papir in sicer navadne dnevniške zrežeje in potem zvičuje v cigarete; nočejo pa boljši papir kot je na primer v revijah; pravijo, da od tistega glava boli. Sedaj misijonarji dobivajo cele tone starega papirja iz Avstralije. Ti ljudje ne poznajo opojnih pijač, pijejo samo vodo. Misijonar je rekel, da je gotovo še več takih divjakov po velikih džunglah, ki jih še ni videl noben bel človek. Ko so vprašali te ljudi, kaj mislijo o belih ljudeh, so rekli, da so izprva smatrali bele za ljudožrce. Ko so bili tamkaj vojaki med vojno in so imeli razne konzerve, katere so dali tudi domačinom, in ko so odprli kako kanto in so bili notri "frankfurti", so domačini to vzeli za človeške prste.

Dotično pokrajino v džungli so izsledili pred 30 leti možje, ki so iskali zlato. Ti so potem oznanili svetu to novico in kmalu so misijonarji poiskali te ljudi. Neki misijonar in redovni brat sta se podala k tem ljudem, da bi "kupila" od njih nekaj zemlje, kjer bi začela misijon. Imela sta razne stvari kot sekire, nože, nakitje, s katerimi sta mislila dobiti zemljo. V tem so pa prišli tudi dru-

goverci, ki pa so bili bolj praktični kot katoličani. Oni so pripeljali s seboj mlade fante, katere so opravili v obleko belih ljudi; ti fantje so imeli polne žaklje sekir, nožev, igrač itd.; vse to so stresli pred domačine, ti so seveda kar planili po vsem tem in posledice so se izkazale zelo žalostne. Ker ni bilo zadosti vsega za vse, so se trgali med seboj in bilo je več ranjenih in tudi nekaj mrtvih, bila je prava panika. V tej zmešnjavi je brat ustrelil štirikrat v zrak. Ti ljudje niso še nikoli slišali kaj takega in so vsi zbežali v goščavo. Misijonar in brat sta ostala sama. Kaj storiti sedaj? Misijonar je premišljeval in dobil je dobro misel. "V takem položaju," je rekel, "preostane samo še ena reč, treba je peti!" In tako sta oba močno zapela Marijino pesem O Sanctissima. Dolgo sta pela in polagoma se je začelo v goščavi nekaj premikati. Končno so prišli iz svojih skrivališč in obkrožili ta dva in začeli strašno močno kričati. Slednjič so ju pobrali in zadeli na rame ter odnesli v notranjščino. Tako se je začel prvi misijon pred 30 leti.

Paul Laurich.

Domačini Nove Gvineje v svojem stanovanju

KAKO PREGANJAMO VROČINO

ČLOVEŠKO TELO JE TOPLOTNI STROJ, ki v redu deluje le pri določeni toplotni višini. Ta višina mora biti vedno par toplotnih črtic nad in pod 90 stopinj. Kakor hitro se to ravnotežje premakne, če se toplota zviša, ta stroj ne dela več v redu. Če ta nepravilnost traja dalje čase, se stroj pokvari.

Da naše telo ohrani notranjo toploto na 98 stopinjah, mu pomaga živčni mehanizem, ki deluje sam od sebe kot avtomat. Ta živčni mehanizem ohranja notranjo toploto našega telesa stalno na isti stopnji, čeprav se zunanja toplota spreminja, na primer ob hudi zimi ali pa v tovarnah pri vročih pečeh. Toda živčni mehanizem deluje dobro samo tedaj, če je med vročino in vlago določeno razmerje.

Naše telo se najbolj bori proti vročini s potenjem. S potenjem naše telo izgublja veliko količino vode in soli. Če telo izgubi preveč vode in soli in je ne more nadomestiti, tedaj manj ogreva. S tem se telo ohlaja, z izgubo soli pa se utruja. Potenje je torej naravni pojav obrambe pred vročino.

Toda dokler je zrak suh, potenje lahko prenašamo. Težje je takrat, kadar je v zraku veliko vlage. Telo ne more oddati potu, pot se ne suši, pravimo. Kurjači strojev prenašajo lahko vročino do 120 stopinj, dokler je okolica peči suha. Če pa počí parna cev, ali se odpre varnostna zaklopka in prostor napolni vlaga, je v takem prostoru nemogoče vzdržati.

DOPOLNILO K TIPKANJU

★ Pokopališče v Mt. Gembierju, S.A., je dobilo nov slovenski grob. Smrt je našo gozdno naselbino Nangwarry zopet obiskala. V soboto dne 3. septembra je avto podrl Martina Stiheca, ki se je na kolesu peljal proti Tarpeeni. Bil je na mestu mrtev.

Pokojni je bil rojen v Prekmurju. S svojo družino je odšel v Avstrijo in v Avstralijo dospel na "Aureliji" dne 5. maja letos. Družinica je dobila dom med hišicami Seven Sisters. Žal je nenadna smrt posegla vmes in družini iztrgala očeta: ostala je mati s tremi otroki, četrti pa bo šele rojen v nekaj mesecih. Pokojnika so pokopali v torek dne 6. septembra. Vdovi in otrokom iskreno sožalje! — P. Bazilij.

Kako bomo prenašali poletno vročino, je odvisno tudi od prehrane. V vročini slabo prebavljamo. Ker se manj gibljemo, tudi manj porabimo. Zato je priporočljivo skromno kosilo, a večerja obilnejša. Vendar naj velja preko poletja pravilo: malo maščob in ogljikovih hidratov, a več proteinov in mineralov. To po domače pomeni takole: Jej malo kruha! Uživaj pa pusto meso in zelenjavo vseh vrst, kuhano in surovo.

Uživanje sladoleda in mrzlih pijač nam le navidezno olajša vročino. Sladoled in mrzle pijače le uspavajo naše živce, da ne opozarjajo na vročino, ki pa vseeno obstaja v našem telesu, kar kmalu po uživanju sladoleda in mrzlih pijač tudi čutimo. Če so pijače alkoholične, je še slabše. Alkohol in vročina ne gresta skupaj. Alkohol še bolj ogreje, čeprav ga zaužijemo v mrzli obliki. Protiučinek je takoj občuten. Spij kozarec mrzlega vina! Kako te osveži! Sedaj pa pojdi dalje po vročem soncu svojo pot. Naenkrat boš ves potan in večji revež, kot si bil prej.

Najbolj nas osveži navadna, ne umetno hlajena voda, kateri dodamo limonin sok. Prav tako so priporočljivi sadni sokovi, topel in mrzel čaj in kava. Z vodo razredčena čaj in kava nam služita kot dobra pijača tudi med kosilom in večerjo.

NAŠA ZORA

I. Burnik

Ime mi je Zora:
sem čvrsta, solidna,
zbežala nevidna
ciganom sem z dvora.

Izžarjam omiko
visoko, obsežno:
narava me z nežno
navdaja oliko.

Zažvižgam, zapojem —
sem deklica mlada —
pošalim se rada
po nagnjenju svojem.

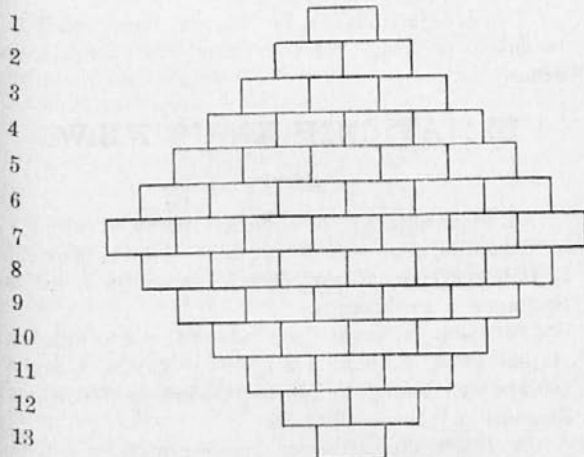
V tej daljni deželi,
predragi rojaki,
bodimo vsi taki:
pogumni, veseli!

NOVE UGANKE

1. Vreteno

Ciril Kovačič

(Do srede dodajaš po eno črko, od tam naprej odvzemaš)

- 1 črka, ki mora biti v vseh naslednjih besedah
- 2 ploskovna mera
- 3 žival s kleščami
- 4 država v Aziji
- 5 ne smeš!
- 6 maska
- 7 letopis
- 8 stopinje

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 5-0-0: g. Vampec;

£ 2-0-0: Ivan Kavčič, Daniel Sinigoj;

£ 1-10-0: Milan Beribak;

£ 1-0-0: Emil Benko, Alfred Brežnik, Lojze Mlakar, Marija Slak, Jos. Šterbene, Vinc. Štolfa, Alojz Bratina, Karla Twrdy, Rudi Jakšetič, Martin Adamič, Ciril Škofič;

£ 0-10-0: Lina Grasmayr, Ivan Horvat, Jože Šajn, Jože Težak, Stanko Šajnovič, Ivan Erjavec, Vlado Jelerčič, Janez Mihič, Albert Škerlj, Al. Laurenčič, Stane Tušar, Jože Gorup, Fr. Znidaršič, Štefka Krismančič, Ivan Jordan.

Prisrčna hvala in Bog povrni!

Misli, November, 1960.

- 9 mesto v Afriki
- 10 telesni ud.
- 11 moško ime.
- 12 ali (angl.)
- 13 kakor pod 1.

OKTOBRSKA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: 1 moram — 2 akord — 11 korala — 12 molji — 13 koraki — 14 banja — 15 ro — 17 Apači — 18 petje — 19 kis — 20 sani — 21 nisei — 22 kune — 23 ata — 24 katar — 24 lapel — 26 koran — 27 pelin — 28 kopen — 29 metem — 30 moped — 31 miren — 33 Gamal — 34 Solun — 35 KKK — 37 orač — 38 voden — 39 urar — 40 sir — 41 keber — 42 Adana — 43 ij — 44 Kadar — 45 kritik — 46 agilen — 48 planem — 49 umira — 50 bobék.

Navpično: 1 Morana — 2 orači — 3 raki — 4 ali — 5 M.A. — 6 amater — 7 konji — 8 olje — 9 rja — 10 Di — 11 kopati — 13 kasa — 14 besan — 15 rinem — osel — 18 pitan — 19 kupim — 21 nared — 22 kalen — 24 kopel — 25 leten — 26 kopač — 27 Perun — 28 komar — 29 Miler — 30 Marija — 31 moder — 32 ukanim — 33 gosi — 34 sobana — 35 kratek — 36 krak — 38 veder — 39 Udine — 41 kali — 42 Arab — 44 Kim — 45 klo — 47 gu — 48 pb.

Rešitve poslali: Alojz Bratina, Janez Marinček, Karla Twrdy, Franciška Stibilj.

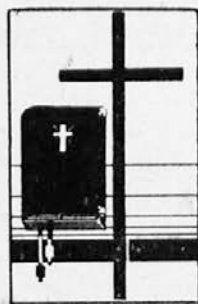
SYDNEY! N.S.W. SYDNEY!

Da se boste počeno nasmejali,
pridite na IGRO Slovenskega društva:

ZDRAVNIK PROTI SVOJI VOLJI

Po igri prosta zabava
V soboto dne 19. novembra 1960
Točno ob 7:30 zvečer
Dvorana St. Francis Cerkve, Paddington
Oxford St. — Jersey Road

Igralska skupina SOČA

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne

Mesec vernih duš

Sveta cerkev nam kliče in naša lastna vera nas opominja z besedami sv. pisma: **Sveta in zveličavna je molitev za mrtve.**

Najbolj jim ustrezemo, da če darujemo svete maše za njih večni pokoj. Vsako mašo, ki se je udeležimo, lahko obrnemo njim v prid. Še bolj pa, če naročimo maše, ki se bodo darovale izrecno za tiste rajne, ki jim želimo posebno pomagati, zlasti bližnje sorodnike.

Prav tako se priporoča prejem sv. obhajila za rajne, molitev rožnega venca itd. Naj ne mine dan v tem mesecu, da ne bi opravili vsaj kratke molitve za svoje rajne!

Obisk na grobovih

Pot na pokopališče je vedno živ opomin tudi nam: **Memento mori — misli tudi na svojo smrt!** Če nam je dano, da moremo pomoliti ob grobu, ki krije tega ali onega naših dragih, nam molitev toliko iskreneje pride od srca.

Skupaj s slovenskim duhovnikom lahko obiščete grobove vsaj nekaterih tu počivajočih rojakov:

1. v nedeljo 6. nov. (po božji službi v Blacktownu) na pokopališču v Rookwoodu; sestali se bomo na božji njivi ob katoliški kapeli;

2. isto nedeljo ob 3. popoldne na pokopališču v Sutherlandu;

3. v nedeljo 13. nov. ob 3. pop. na Northern Cemetery (Ryde).

4. glede drugih pokopališč, če bi kdo želel, naj se dogovori z duhovnikom, ki bo rad ustregel (dr. I. Mikula)

Zadnje letošnje romanje

Oktoberromanje v Ashfield je bilo kar lepo. Vreme kakor naročeno, udeležba ne ravno slaba, dasi bi bila lahko — kot vselej — še dosti številnejša. Toda kogar srce ne žene na romanje, kaj pomaga priganjati? Tistim, ki ste prišli, pa lepa hvala za udeležbo in vzorno vedenje med procesijo in v cerkvi!

Naslednje romanje, če Bog da, bomo imeli še le enkrat v postu. Kdaj in kam, bo pravočasno oznanjeno.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

Poroke

V **Granvillu** sta si v cerkvi presv. Trojice 1. oktobra obljubila večno zvestobo Alojzij Kovačič iz Dobropolja pri Ilirski Bistrici in Julija Bedič iz Budincev v Prekmurju.

V **Sydneyu**, cerkev sv. Patricka, sta 2. oktobra stopila pred poročni oltar Gildo Valčič z otoka Osljaka pri Zadru in Marta A. Vrh iz Doljnega Zamona pri Ilirski Bistrici.

V **Gosfordu** sta s poročno sv. mašo v soboto 15. okt. začela skupno življenje Ivan Šepetavec mlajši in njegova izvoljenka Jožefina iz številne italijanske družine na bližnjih farmah. Živela bosta z očetom Šepetavcem v Tumbi Umbi.

Vsem obilico trajne sreče in božjega blagoslova!

Krsti

V **Penshurstu** sta Božo Mavko in Lidija, r. Delič dobila hčerko, ki je prejela sv. krst v Marrijini cerkvi Watsons Bay na ime Olga Elizabeta, dne 11. oktobra.

V **Auburnu** so krstili 9. oktobra prvorojenko Janeza Vindiša in Marije r. Šifrar. Ime so ji dali Janet Maria.

V **Paddingtonu** pri sv. Frančišku smo krstili 9. oktobra Dorico, prvorojenko Franca Zadnika in Marije r. Penko, ki živita v Woollahri. Botrovala sta Mirko in Gabriela Zadnik.

Iskrene čestitke deklicam in staršem!

PRIDITE, MOLIMO!

Vse štiri nedelje v novembru bomo ob 4. popoldne molili skupni rožni venec v znani kapelici cerkve sv. Frančiška v Paddingtonu in dodali posebne molitve za rajne. Vsi lepo vabljeni!

CENZURA (s str. 321.)

Z drugo besedo: Bojkotirajmo vse, kar je umazano in draži spolnost, pa naj bo v tisku, sliki ali gledališču. Vrnimo se nazaj k tistemu, kar je mnogim že tako silno "zastarelo" — čistosti!

Takole je nekoč pisal dr. Odar v Duhovnem življenju:

Vpliv knjige, zlasti slabe, je dostikrat trajen. Slana pade v zgodnji pomladi, a se pozna še v pozni jeseni. Dolga vrsta pomembnih ljudi je že z žalostjo ugotovila, kako se je večkrat še v pozni jesenski dobi javljal kvaren vpliv knjige, nesrečno izbrane in prebrane v zorni mladosti. Če bi mogli zreti v večnost, bi z grozo videli, kako sega tudi tja vpliv slabe knjige. "Zvodnik je bila knjiga in ta, ki jo je napisal", kliče glas nesrečne Franciške da Rimini iz Dantejevega PEKLA.

Vpliv slabe knjige je večkrat trajen tudi v družbi — deluje od roda do roda. Nazorno je to pokazal ruski pisatelj Krylov v basni "Pisatelj in razbojnik."

Pisateljeva duša, ki je bila obenem z razbojnikovo obsojena v trpljenje, se v tej basni pritožuje čes "da se ji godi krivica, ker je trpljenje razbojnikove duše sčasoma prenehalo, njeno pa ne."

Toda zaslíšal se je glas:

"Nesrečnež! Pritožuješ se zoper Previdnost! Primerjaš se z razbojnikom? V svoji zlobi je razbojnik ubil enega človeka, pa se je skesal. Ti pa ubijaš še po smrti s strupom svojih spisov. Le poglej onega mladega fanta, kako skrivaj požira tvoje umazane knjige. Le poglej, kako se njegova doslej čista domišljija polni z nesramnimi podobami tvojeje peresa! In ti se drzneš govoriti, da se ti krivica godi! Le poglej, v koliko dušah umira luč vere zaradi tvojih spisov in to še danes — po sto letih od tvojega rojstva. Le poslušaj obup očetov in jok mater zaradi sprijenih otrok. Kdo jih ima na vesti, če ne ti? Pa se še upaš tožiti in se pritoževati? Tvoj ogenj ne ugasne, tvoj črv ne umrje, zakaj gorje tistemu, ki pohujša, pa čeprav samo enega tistih, ki verujejo v Kristusa..."

Tako je ruski pisatelj Kyrilov z umetnino svoje basni skušal dopovedati pisavcem, pisacem in pisateljem, kako potrebna je cenzura — nad samim seboj! Kdor piše brez take cenzure — silno odgovornost si nalaga!

Prav tako je cenzura nad samim seboj potrebna tistim, ki beremo. Nikar vsega odkraja, najmanj kaj takega, kar je najbolj — mikavno...

Pa ne samo tistim, ki beremo, je taka cenzura potrebna, potrebna je enako tistim, ki gledamo, poslušamo, kupujemo.

TASMANIJA (s str. 341.)

Proti domu

V mraku sva prišla v Devonport. Prijazni župnik naju je povabil na večerjo — zadnjo v Tasmaniji. Moral sem se smejati reakciji, ko sem za šalo povedal, da nocoj odhajam "nazaj v Avstralijo". Tasmanci so namreč zelo hudi, če jim odrečeš "avstraljanstvo". Nočejo biti za sebe, ampak se zavedajo, da so del Avstralije. Župnik me je po moji pripombi, da se vračam "v Avstralijo", strani pogledal in skoraj resno rekel: "I beg your pardon?" Zasmel sem se in popravil, da se vračam na "Mainland", pa se mu je obraz razjasnil in zasmel se je tudi on.

Ob sedmih zvečer je konjiček že zapeljal skozi velika vrata v trebuh ladje. "Princess of Tasmania" naju je sprejela in kmalu z glasnim piskom zapustila devonportsko пристanišče. Tasmanija je ostala za mano v temi, končno so se z vidika izgubile tudi luči na obali. Z Bogom, Tasmanija in tasmanski Slovenci! Vesel sem, da ste prvič

mogli sprejeti svojega duhovnika. Upam, da to ne bo zadnjič. Škoda, da ni bilo teden dni več časa! Vem, da bi našel, četudi po težkem iskanju, še marsikoga, čigar materinski jezik je slovenski.

Potovanje me je precej utrudilo, zato sem v naslanjaču zaspal kot ubit. Ni me motilo smrčanje sosedov. Morda sem jaz druge motil...

Naslednje jutro smo zagledali v megli "avstralsko" obalo. Kar težko sem čakal, da so privezali ladjo. Kaplanski avto je bil prvi na kopnem — zahvala devonportskemu ladijskemu delavcu, ki mi je napravil uslugo, da je postavil konjička tik za vrata v "plavajočo garažo". Nekaj minut kasneje sem že vozil proti mestu in mislil, kakšno delo me čaka doma...

Bil sem vesel svojega tasmanskega obiska. S šestimi naslovi in trinajstimi imeni sem se odpravljal na pot, vračal sem se iz imenikom 26 slovenskih družin in 16 fantov, pa še z dolgim seznamom Slovencev, katerim ne vem celega imena ali točnega naslova, pa jih bom poskušal najti pri svojem prihodnjem obisku. Bog daj, da bi imei veliko sreče!

Na svidenje, Tasmanija in tasmanski Slovenci!

IZ LOVČEVIH ZAPISKOV

Ivan Rudolf

SRNJACEK POD BUKVO

BEGUNJSKI GOZD NA NOTRANJSKEM STOJI NA KRAŠKIH TLEH. Vzpenja se po divjem skalovju in spet zdrči v strme globeli z neprodirno goščavo. Nekdanji begunjski župan, še danes krepki slovenski očanec, Tone Meden, mi je tolikokrat z ljubeznijo in ponosom razkazoval hoje, ki sva jih pri tleh — oba dolgina — komaj skupno objela, in ki so segale do 30 metrov visoko pod nebo.

Kakor lepo veliko morje je bil gozd tisto jutro, ko sva z Brankom vstajala v lovski koči obenem s prvo jutranjo zarjo. Jaz sem bil zaposlen s štedilnikom, da pripravim zajeten zajtrk, kajti tu se lakota na vse zgodaj oglašča. Branko je lazil po jutranji rosi in ogledoval soline, s katerimi so lovski čuvaji pozimi in zgodaj spomladi srnjadi lajšali prebavo. Soline so postavljali navadno v stare debele štore, ki so jih na vrhu izdolbli. Dež pronica skozi mah do soli in jo raztaplja. Slana voda se iz lukenj cedi po štoru in ta odcedek liže srnjad z veliko naslado. Sledovi parkljev v mehki zemlji kažejo, če srnjad še vedno obiskuje soline, ali jih je pa že zapustila.

Ta radovednost je Branka spravila na noge. Poštem lovec seveda nikdar ne strelja na srnjad ob solinah, pa naj bi bila žival še iz tako dobrega razloga obsojena na smrt. Prav zato je tudi Brankova risanica ostala v koči. Še preden je bil moj zajtrk pripravljen, se je Branko ves zasopel in rdeč v obraz vrnil v kočjo. S silo me je potegnili za seboj tako naglo, da nisem utegnil niti kočje zakleniti.

Tiho sva stopala na Poljane. Na obronku gostega gozda sva se stisnila za leskov grm, podlo-

žila čepici in se vsedla. Komaj se je sonce dvignilo na sivo obzorje, že se je dotaknilo s svojimi žarki mlade srne, ki se je oprezno potegnila iz goščave. Šele zdaj sem opazil v travi drobnega srnjačka, ki mi ga je poprej Branko nestrpnost kazal, pa mu z očmi nisem mogel do živega. Srna se je ustavila in mladička podojila. Dojenček je verjetno šele prejšnji večer zagledal luč sveta. Nerodno razkoračen se je držal na nogah. Pri slehernem požirku mu je glava omahovala.

Srna je lizala mladiča najprej proti dlaki, potem nazaj. Mladiček je krepkeje popadel seske in se končno naravnost obesil na vire hrane, ki mu je kar vidno vlivala novih moči v negotovo telesce.

Nenadno se je mali junaček kar sam postavil na noge. Zlati sončni žarki so božali njegov ozki hrbet, na katerem sva z Brankom videla dve vrsti drobnih belih lis. Jutranji dih je zazibal listje na drevju. Sinice so se oglašale in nekje v daljavi je klical kukavica. Tudi žolna je bila že na delu in dva goloba sta grolila v gostih mecesnih.

Z vidnim naporom si je mladiček oblizoval mlečne pene okrog gobčka. Nato je počeno kihnil in se skoraj sesedel, ko je lovil zrak. Bodičevje brinovega grma ga je žgačkalo po trebuščku in ga vabilo, naj se vleže. Pa ni hotel, trdovratno se je držal pokonci in capljal s suhimi skoki po gosti trati. Še polnih 24 ur mu je treba, da bo zanesljivo stal na nogah.

Po bližnji poti so se oglasili trdi koraki. Srna se je pozorno ozirala, toda glasovi so se ji očitno zdeli domači in brez nevarnosti. Dva možakarja sta se glasno razgovarjala, kmalu pa zavila v gozd prav proti najinemu skrivališču. Kar huda sva bila. Dobrih sto korakov od naju sta se ustavila. Srna je postala plaha. Pri nadaljnjem korakanju obeh možakov jo je streslo. Obstala je kot pribita. Verjetno je spoznala oba drvarja in nagonsko občutila, da njenega srnjačka ne smeta opaziti. Sklonila je glavo in potisnila mladiča na tla. Visoka trava ga je zagrnila. Možaka sta odložila sekire, žago in culo s prigrizkom ter slekla jopiče. Ogledovala sta mogočno bukev — prav v srnjačkovi neposredni bližini.

Počasi sva z Brankom vstala in se jima bližala. Kako naj preprečiva nesrečo? Če pobereva mladička in ga spraviva na varnejše mesto, ga bo

mati sicer našla, prav gotovo pa tudi zavrgla, ker bo dišal po človeku. Če opozoriva nanj drvarja, ga bosta nocoj ali jutri gotovo odnesla.

Dober nasvet bi nama bil zlata vreden. Končno sva se odločila, da prepustiva živalco usodi, kajti tako v prvem kot v drugem primeru je srnjaček izgubljen. Če ga pa drvarja ne bosta našla, bo ušel usodi in bo rešen.

Oddaljila sva se in to jutro zajtrkovala precej kasno. Seveda nisva govorila drugega kot o srnjačku, ki mu zdaj gotovo utripa mlado srce prav tako močno, kot udarja sekira po mogočni bukvi. Večkrat sva šla v teku dopoldneva nazaj v bližino obeh drvarjev. Prisluškovala sva besedam in skušala ujeti, če sta opazila srnjačka. Nič!

Popoldne je sekira umolknila. Spet sva odšla na prežo, sedaj z daljnogledi na prsih. Na mestu, kjer je srna zapustila mladiča, je ležala mogočna bukev. Drvarja sta jo bila oklestila, pa odšla. Vrtala sva z daljnogledi med bukove veje, če bi kje zableščala rujava lisa. Vse zaman. Tedaj se je Branko odločil in splezal na bližnji hrast. Kmalu je oznanil, da je dobil srnjačka pod oko. Nestrpnost sem čakal, da spleza dol, bil sem že kar

nejevoljen nanj. Pa se ni mogel ločiti od svojega opazovališča, venomer je buljil in buljil v vejevje podrtih bukve.

Končno se je vrnil in mi povedal, da je mladiček gotovo še živ in morda tudi nepoškodovan. Mirno diha in glavo je dvignil s povešenimi uhlji. Zadovoljna sva odšla v kočjo.

Zvečer sva se vrnila. Vsak v svojem opazovališču sva čakala, da se srnjad pojavi na pašo. Res je prišlo več srn iz gozda in tudi dva prav imenitna srnjaka. Vendar nisva hotela streljati, dokler nama srnjačkova usoda ni jasna. V neposredno bližino ležečega mladiča ni stopila nobena srna. Končno pa je z nasprotne strani pridrvela v dolgih skokih mlada srna naravnost proti podrti bukvi. Nekaj časa je vneto vohala, odtrgala travo, vtikala smrček med vejevje in končno našla svojega ljubljénčka. Dolgo ga je dojila. Šele mrak nama je skril ta nevsakdanji prizor. Tiho sva se umaknila nazaj v kočjo.

Tisto noč sva tako dobro spala, da sva se zbudila šele takrat, ko se je srnjad vračala s pašo v svoja skrivališča. Praznih rok, a s polnim srcem prijazne zadovoljnosti sva se vrnila domov.

TONČEK... (s str. 339.)

Gospod učitelj je medtem mučil s pesmico dolgega Pavla. Vsak čas bo zapelo po fantovem hrbtu. Tedaj pa...

"Jemnasta, Tončku teče kri," je poglasno šepnila soseda Pintarčkove Nežike.

Neža je pogledala brata in se vidno prestrašila. Bog se usmili! saj ima res ves obraz krvav, taki potočki mu polze izpod zmršenih las po čelu.

Otroci so začeli drug drugega suvati in končno je ves razred kazal na nesrečnega Tončka, ki se je držal kot najbolj nedolžen izmed vseh. Naš angelček!

"Kri, kri... Tonček je krvav..."

Končno se je ozrl tudi učitelj in razpotegnil goste obrvi. Takoj je pozabil na dolgega Pavla, ki bi jo vsak trenutek skupil. Stopil je do prve klopi in vprašal potoškega dečka: "Kaj pa ti?"

"Vi ste me — s palico!..." je zatulil Tonček. Kljubovalna ihta je divjala v njem, pa tako da je še učitelja ob pogledu na kri speljala na led.

Nenadoma je postal šomašter Kovač veš me-

hak in dober. Odložil je strašno palico na mizo in prijel svojo žrtev za roko. Očetovsko je peljal Tončka venkaj, a razred je postal tih kot grob.

Pri samostanskem vodnjaku je učitelj zmočil svojo rutico in sam izpiral krvavečo glavo. "Vsaj povedal bi mi, da imaš kraste na glavi," se je skoraž opravičeval.

"Ko pa mi niste dali časa..." je med jokom izustil Tonček in pustil, da mu je močil rano. Ah, kako dobro dé! Pa ne zato, ker ga hladi, ampak ker mu je nakana tako sijajno uspela. Zdaj ima, šomašter, ki tepe zavoljo uboge pesmice o jagnjetu! Gotovo ne bo nikoli več položil palice nanj. Zares ni napak takole prelivati kri! Kakšen uspeh! Vsem se smili. Celu sestri Neži je gotovo že stokrat žal, da ni potegnila z njim, ko ju je učitelj pobaral o skupnem učenju.

★

Doma je bil Tonček o vsem dogodku previdno tiho. Bog si ga vedi, če bi oče ne uganil njegove zvižgane. Saj ga predobro pozna, svojega sina, koliko jih ima za ušesom...

Tudi Neža je bila tiho. Ni hotela spraviti na beli dan zgodbe, pri kateri jih je sama pred brautom dobila z učiteljevo palico.

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

River Camp. — Lepo je pri naših v Tumutu. Tam živeči rojaki so nas povabili s svojo sredo za prvo nedeljo in ponedeljek v oktobru, da se skupno poveselimo in si privoščimo nekaj domačnosti. Kar precej se nas je nabralo v zeleni in sončni vasi. Nisem se mogel nagledati njihove lepe narave. Rojakom sem se pa čudil, kako so mogli ohraniti v svoji samoti vse slovenske običaje, čeprav so že lepo vrsto let v Avstraliji. Velike gostoljubnosti pa itak ne morem popisati. Zahvala zanjo gre predvsem ge. Težakovi, ki nas je gostila iz svoje odlične kuhinje. Kar dva dni smo bili kakor doma v njeni hiši, ki jo je zgradil njen Jože, mož po božji in ženini volji. Najtoplejše čestitke takemu mojstru! In kaj naj rečem o prijatelju Jožetu Prešičku, ki je naš izlet organiziral, nam poklonil lepega prašička in še precej kapljice, vrh tega nas je pa tudi vozil. Pa ne morda na "ringelšpilu", ampak s svojim avtomobilom. Kljub temu, da jih ima že precej na grbi, nekaj že od prej, precej pa že tudi avstralskih, ni spremenil ne priimka ne značaja. Doma je sicer bila navada, da je prešičku odpadel končni — ek, ko je dorasel, ali pa je dobil celo drugačno ime. Pri našem Jožetu je pa kar tako ostalo. Lahko si mislite, kako smo se imeli v prijetni družbi, ko je bil en prešiček pečen na mizi, drugi pa nas je ves živ zabaval. Pogrešali smo samo dr. Mikula in to ni bila majhna škoda. Drugič bomo morali tako urediti, da ne bo nobenega manjkalo. Za zaključek moram še omeniti, da nam je pela tudi harmonika. In tako naj prejmejo rojaki v Tumutu najlepšo zahvalo za prijazno povabilo. Naj Bog da, da bi mogli še kdaj preživeti med njimi tako lepe dni. — **Roman Reja.**

Kenthurst. — Pot me prinaša iz Vipave. V Avstraliji sem komaj dva meseca in se nisem še popolnoma umiril. Tukaj smo precej izven mesta in živimo med samimi angleško govorečimi. Ker mi je angleščina še kar tuja, se samo s stricem, ki pri njem živim, lahko po domače pomenim. Z drugimi Slovenci nas pa vežejo MISLI, ta lepi list, ki sem ga našel pri stricu in moram reči, da me še zlepa ni kaka slovenska tiskovina tako pritegnila kot ta revija. Zelo sem zadovoljen s tem

listom, le škoda, da izhaja samo po enkrat na mesec. Rad bi si nabavil angleško-slovenski slovar, če veste, kje ga je dobiti. (Sem poslal — ur.) Ker list MISLI berem pri stricu, prilagam namesto naročnine dar za SKLAD in rešitev križanke. Prav lep pozdrav. — **Alojz Bratina.**

Wollongong. — Zdi se mi le dobro, da bi MISLI povedale rojakom, da Slovenci v Wollongongu še živimo, pa še kaj drugega naj bi zvedeli o nas. Predsednik tukajšnjega Slov. društva mi je zaupal, da je prejel pismo od sv. Miklavža, da pride tudi letos na obisk v Wollongong. Ustavil se bo v dvorani PIONEER HALL in to bo v soboto 3. decembra ob 5:30 popoldne. Seveda bo imel poln koš darov. Zato društvo vabi vse od blizu in daleč, tudi iz Camberre naj ne pozabijo priti. Miklavž jih ni pozabil od lanskega leta, še hrani slike zanje. V svojem pismu je pa Miklavž pripisal z velikimi črkami: PUSTITE MALE K MENI, da jih obdarujem! Tako vemo, katerih si najbolj želi, da pridejo. — Kar bom zdaj povedal, bo pa že poprej, v soboto 12. novembra. Tudi to bo v PIONEER HALL dvorani na Church St. To pa zato, da si boste kraj pravočasno ogledali in vedeli, kam priti Miklavža pozdravit. Torej v soboto 12. nov. bo društvo priredilo veliko zabavo z muziko in drugimi mikavnostmi. Mislili smo, da nam bodo gostje iz Sydneya pokazali igro: ČE ŽENA HLAČE NOSI (ha, ha!), pa so odgovorili, da rajši pozneje. Tudi prav, bom že povedal, kdaj bo to. Zdaj pa vsem na svidenje v soboto 12. novembra in do takrat lep pozdrav! — **Poročevalec.**

VICTORIA

Sandringham. — Prejel sem oktobrske MISLI in jih takoj pregledal in začel brati od prve do zadnje strani. V vsaki številki me je posebno zanimalo poglavje: FANT in DEKLE. V oktobrski številki je pa izredno važna vsebina pod tem napisom. Počasi začnem spoznavati, kako morajo v resnici biti koristni, bolje rečeno: prepotrebni dobri nauki in tečaji za življenjski zakonski poklic, ki je povsod dosti težak, zlasti pa še v tujini. Ker se tečajev ne morem posluževati, si bom nabavil nasvetovane knjige, za zdaj mi pošljite obe Trstenjakovi — ceno dostavite v pošiljki. Upam, da

bom v knjigah našel res dober nadomestek za tečaje. Gotovo kaj veliko bolj pametnega in koristnega, kot človek sliši med lahkomišelnimi mladimi ljudmi, ki nekateri življenje tako neresno vzamejo. Lepo pozdravlja **Stanko Stotnik**.

Pripomba urednika. Na žalost sem prepozno zvedel, da Trstenjakove knjige MED LJUDMI ni več mogoče dobiti. Poslal sem Ti pa POTA DO ČLOVEKA. Iz one prve bodo pa MISLI še kaj pri nesle.

G. VAMPEC NAROČA OGLAS

SAPRRRLOTT HARAMBAŠA! Z našim urednikom se pa res ni šaliti. Da mi je šel tako zaigrat in me je tožil čisto neznani Miri Mar! Nič ji ne bom rekel čez čast, saj je svojo nalogo, od urednika naloženo, prav dobro opravila. Kar prav se mi zdi, da je povedala javnosti o tisti "mrzli vojni" med nama z urednikom. Jaz pa na vsa usta povem, da se nisem nič ustrašil. Nasprotno, zdaj, ko je stvar tako daleč, napovedujem uredniku pravo "vročo vojno", pa naj padajo krogle ali bombe!

Pomislite, ljudje božji! Na moj septembrski dopis v MISLIH se je oglasila prijazna bralka in mi napisala sijajno pismo. Seveda ga je poslala uredniku za ponatis, ne

meni naravnost, ko nima naslova. Urednik pa, namesto da bi ga natisnil, ga je poslal meni in, kot se je izrazil v posebnem pismu, mi nje ne očitke "pod nos poribal". Za MISLI je pa naročil gospe ali gospodični Miri, naj mi odgovori, pa je tisto natisnil.

Zdaj pa na korajžo, p. urednik! To je moj "ultimatum", bomo videli, kdo bo zmagal. Ono pismo Vam vračam in Vam naročam, da ga objavite kot O G L A S, ki ga bom pošteno plačal. V dokaz prilagam takoj petak "na račun" in to je za SKLAD. Čeprav oglasov ne nabirate, če Vam pa sami od sebe pridejo, pa že olika zahteva, da jih sprejmete. Jaz vztrajam pri svojem in pojem: Kdo bi vedno resen bil, kdo bi zmerom vodo pil... Pozdravlja **Vampec**.

CENJENI G. VAMPEC: —

Prsti me srbe, pa jih ne morem drugače dosti popraskati, moram Vam napisati par vrstic. Mislite, da ste napisali nekaj strašno zabavnega v septembrski številki MISLI, v resnici pa ni bilo drugega kot bahanje, čeprav sami trdite, da ni tako. Meni se zdi, da niste nič manjši bahač kot tisti naš rojak, ki je mislil, da bo mene "dobil."

Bilo je tako:

Prišel je neki večer k meni in mi pripovedoval o sebi na dolgo in široko. Vse je bila gola samohvala, pa je mislil, da ga jaz občudujem, v resnici sem ga pa bila sita že prvih pet minut, potem se mi je samo še zehalo in komaj sem čakala, da bi že odšel. Zehanja nalašč nisem skrivala, pa je bil preveliko teslo, da bi to opazil. Kar naprej in naprej se je hvalil in bahal.

Nazadnje je začel praviti, kako lahko se je po raznih deželah naučil tujih jezikov, preden je prišel v Avstralijo. Našel jih je celo vrsto, verjela mu nisem, na poskušnjo ga pa tudi sisem znala postaviti. Pa mi je vendar padlo v glavo nekaj pametnega.

"Ali znaš tudi po nemško?" sem ga vprašala.

"Kaj bi ne znal, Bog pomagaj, nemščino sem mimogrede pobral, ko sem šel skozi Avstrijo.

"No, če je tako, pa mi povej, kaj se pravi Gute Nacht, Fräulein."

"O, to je pa kaj majhna naloga: Lahko soč, gospodična!"

"No, pa lahko noč tudi tebi", sem hitro rekla in vstala, pa še dostavila:

"Veš, sem se že bala, da te bo treba čez nekaj ur vprašati, kaj se pravi Guten Morgen..."

Tedaj se mu je posvetilo, da je vzel klobuk in šel. Nikoli več se mi ni skušal približati. Uvidel je, da mu je pri meni ura odbila.

Meni se vse zdi, da se je moralo tudi Vam, g. Vampec, kaj podobnega pripetiti, ker znate biti tak bahač. Zdaj smo seveda Vašega samotarstva krive ženske — "take" in ne take.

Lepo pozdravljeni in — saj gotovo tudi Vi znate po nemško: Nix pozameren!

Spelca Nitaka

**GOTOVO VAM JE ZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI**

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, mo tocikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI
pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

**68 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S. A.**

Telefon: J 2777

Telefon: J 2777

NAROČAJTE TUDI VI IN S POSTREZBO BOSTE PRAV GOTOVO ZADOVOLJNI VI
KOT TUDI OBDAROVANCI.

Vaša naročila izvršuje slovenska tvrdka CITRUS, Import-Export, lastnik Aleksander Goljevšček, Trst, Via Torrebianca 27, ki uživa svetovni sloves pri naših rojakih križem kražem po vseh kontinentih prav zaradi solidnih cen, najhitrejše odprave pošiljk in dobave najboljšega blaga.

ZAHTEVAJTE CENIKE, POJASNILA IN PONUDBE.

Naročite lahko po veljavnih cenikih katerekoli tvrdke z darilnimi pošiljkami.

POŠTNE MONEY ORDERE na ime S. FRANK, P.O. Adelaide, je poslati skupno z naročilom.

ZA VSAKO NAROČILO VAM DAJEMO POPOLNO JAMSTVO.

DARILNA POŠILJKA je še vedno najboljša pomoč Vašim dragim doma, mnogo boljša, kot pošiljanje denarja po bankah v Jugoslaviji.

BREZ CARINE: ŽITO, RIŽ, MOKA VSEH VRST, SADJE, ČOKOLADA, MARGARIN, MAST, OLJE, ZDRAVILA PO RECEPTU, PRALNO MILO, RIBE, POLENOVKA (Štokfiš), POLJEDELSKI STROJI in TRAKTORI, PAR OBLEKE itd, na ostalo se plača carina.

KLJUB CARINI še vedno bolj ustreza pošiljati darilne pošiljke kot denar.

Posredujemo tudi v vseh pravnih in trgovinskih poslih, napravljamo rojakom oporoke (testamente) in slično.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

VAŠEGA ZAUPANJA:

STANISLAV FRANK
68 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji.

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA — so značilnosti našega poslovanja.

BOŽIČNI PRAZNIKI! SO TU!

STANDARD

PAKETI

slovenske tvrdke:

Dr. J. KOCE,

G. P. O. Box 670, PERTH W. A.

NASA TVRDKA JE NAJSTAREJŠA, NAJVEČJA IN VODILNA
SLOVENSKA TVRDKA V AVSTRALIJI

Iz izkusnje vemo, da je boljše poslati dovom paket kot pa denar. Posebno za Božic napravi doma paket veliko večje veselje kot pa denarna posiljka.

V Jugoslaviji se ne plača carine na: moko, mast, olje, riž, meso in mesne proizvode, makarone, spagete, cokolado, polenovko, sardine, marmelado, sadje itd.

Carino pa je treba plačati na: kavo, sladkor, kakao, čaj, poper, cimet, toaletno milo itd.

Pod ceno vsakega paketa je navedeno, kolika je carina in taksa za doticni paket. Denar za carino in takso lahko posljete sami domov preko banke, a ce zelite, dodajte k ceni paketa se denar za carino in takso, pa bomo mi poslali Vasim domov denar.

Poleg hrane pošiljam v domovino tudi vsa zdravila, tkanine (štofe), radio aparate, kolesa (bicikle) kakor tudi ostale tehnične predmete in to po najnižjih cenah.

Vsem onim, ki naročajo pakete pri moji tvrdki, dajem brezplačno informacije glede poziva zarocenk, sorodnikov itd. v Avstralija. Ravno tako dajem brezplačno informacije za potovanje z letali in ladjami po vsem svetu.

Packet st. 1.

1 kg kave Minas Prima
2 kg sladkorja v kockah
½ kg čaja Ceylon
200 gr toalet, mila Palmolive

4.45 kg £2/0/0
(Carina in taksa £1/6/0)

Paket st. 2.

1 kg kave Santos Prima
2 kg sladkorja v kockah
3 kg riza Zlato Zrno
3 kg makaronov/spagetov, finih

9 kg £3/0/0
Carina in taksa £1/2/0)

Paket st. 3.

1 kg kave Minas Prima
5 kg sladkorja kristal
5 kg makaronov/spagetov, finih
2 kg riza Zlato Zrno
½ kg popra v zrnju
½ kg čaja Ceylon

13½ kg £4/10/0
(Carina in taksa £1/10/0)

Paket st. 4.

2 kg kave Santos Prima
3 kg sladkorja kristal
5 kg svinjske masti
7 kg riza Carolina Ardizzone
1 kg rozin

18 kg £6/16/0
(Carina in taksa £1/10/0)

Paket st. 5.

1 kg kave Santos Prima
3 kg sladkorja kristal
5 kg makaronov/spagetov, finih
2½ kg (5 lbs) svinjske masti
5 kg riza Zlato Zrno
1 kg olivnega olja
½ kg cokolade, mlečne
150 gr popra v zrnju
200 gr čaja Ceylon

18.10 kg £6/8/0
(Carina in taksa £1/6/0)

Paket st. 6.

1 kg kave Santos Prima
5 kg makaronov/spagetov, finih
5 kg sladkorja kristal
5 kg riza Zlato Zrno

5 kg bele moke 00
1 kg olivnega olja
2½ kg (5 lbs) svinjske masti
½ kg rozin
100 gr čaja Ceylon
2 kom. vanilije
100 gr cimeta

25.10 kg £7/9/0
(Carina in taksa £1/11/0)

Paket st. 7.

1 kg kave Minas Prima
5 kg sladkorja kristal
10 kg bele moke 00
1 kg rozin
10 kg riza Carolina Ardizzone
5 kg makaronov/spagetov, finih
1 kg olja olivnega
1 kg mila za pranje
½ kg mila Palmolive
½ kg popra v zrnju
½ kg čaja Ceylon

35 kg £8/6/0
(Carina in taksa £1/12/0)

Paket st. 8.
 2 kg kave Santos Prima
 10 kg sladkorja kristal
 5 kg bele moke 00
 1 kg rozin
 5 kg makaronov/spagetov, finih
 5 kg riza Zlato Zrno
 1 kg sira Parmezan, starega
 2 kg olivnega olja
 100 gr popra v zrnju
 100 gr cimeta v prahu
 100 gr caja Ceylon
 200 gr toalet, mila Palmolive

31½ kg £10/16/0
 (Carina in taksa £2/2/0)

Paket st. 9.
 45 kg (vreca) bele moke 00
 10 kg sladkorja kristal
 17 kg svinjske masti (kanta)
 3 kg kave Santos Prima
 5 kg riza Zlato Zrno
 5 kg makaronov/spagetov, finih
 1 kg rozin
 ½ kg cokolade mlečne
 200 gr popra v zrnju
 200 gr caja Ceylon
 100 gr cimeta v prahu

87 kg £15/15/0
 (Carina in taksa £3/3/0)

Paket st. 10.
 10 kg bele moke 00
 5 kg sladkorja kristal
 5 kg riza Zlato Zrno
 2 kg makaronov/spagetov, finih
 2 kg kave Santos Prima
 2 kg holand, sira
 1 kg olivnega olja
 1 kg rozin
 2 kg mila za pranje
 ½ kg toalet, mila Palmolive
 ½ kg caja Ceylon
 ½ kg popra v zrnju

34 kg £10/2/0
 (Carina in taksa £2/2/0)

Paket st. 11.
 45 kg bele moke 00
 17 kg svinjske masti (kanta)

62 kg £9/12/0
 (Carina prost, taksa 16/0)

Paket st. 12.
 90 kg (2 vreca) bele moke 00
 £8/8/0
 (Carina prost, taksa 16/0)

Paket st. 13.
 17 kg svinjske masti (kanta)
 £5/0/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 14.
 45 kg (vreca) bele moke 00
 £4/4/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 15.
 4 kg svezili pomorane (ali limon)
 £2/0/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 16.
 9 kg svezih pomorane (ali limon)
 £4/2/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 17.
 3 kg kave Santos Prima
 3 kg riza Zlato Zrno
 3 kg sladkorja kristal
 3 kg spagetov Fedellini
 3 kg bele moke 00
 3 kg svinjske masti
 £7/4/0
 (Carina in taksa £1/10/0)

Paket st. 18.
 100 lbs. (dvojni reci) bele moke 00
 3 kg kave Santos Prima
 5 kg riza Carolina Ardizzone
 10 kg sladkorja kristal
 £10/10/0
 (Carina in taksa £2/8/0)

Paket st. 19.
 5 kg riza Zlato Zrno
 5 kg bele moke 00
 5 kg spagetov/makaronov, finih
 1 kg cokolade mlečne
 1 kg finih bonbonov
 £4/18/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 20.
 10 kg bele moke 00
 10 kg spagetov/makaronov, finih
 10 kg riza Zlato Zrno
 1 kg rozin
 2 kg olivnega olja
 1 kg cokolade, mlečne

34 kg £7/14/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 21.
 10 kg bele moke 00
 10 kg svinjske masti
 10 kg riza Zlato Zrno
 10 kg spagetov/makaronov, finih

40 kg £9/7/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 22.
 5 kg bele moke 00

2 kg spagetov/makaronov, finih
 1 kg olivnega olja
 1 kg holand, sira
 2 kg riza Zlato Zrno
 1 kg cokolade, mlečne
 1 kg bonbonov karamelnih
 1 kg finih keksov
 1 kg mila za pranje
 1 kg marmelade fine
 1 kg rozin (sultan)

17 kg £6/2/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 23.
 5 kg polenovke (orig. norveski Stockfish)
 2 kg olivnega olja
 5 kg bele moke 00

12 kg £6/6/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 24.
 1 kg cokolade
 1 kg luksuznih bonbonov
 1 kg da-eljnov
 ½ kg mandeljov, olusčenih
 1 kg rozin, grskih
 1 kg fig
 1 kg olivnega olja
 ½ kg medu
 1 kg sira, holandskega
 1 kg sunke, kuhane, v konz.

9 kg £8/2/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 25.
 7 kg bele moke 00
 2½ kg svinjske masti (kanta)
 1 kg cokolade
 1 kg luksuznih bonbonov
 1 kg dateljnov
 ½ kg mandeljov, olusčenih
 1 kg rozin, grskih
 1 kg fig
 1 kg olivnega olja
 ½ kg medu
 1 kg sira, holandskega
 1 kg sunke, kuhane, v konz

18½ kg £10/12/0
 (Carine prost, taksa 8/0)

Paket st. 26.
 10 kg bele moke 00
 10 kg sladkorja kristal
 10 kg spagetov/makaronov, finih
 10 lbs. svinjske masti (2 kanti)
 5 kg riza Carolina Ardizzone
 2 kg kave Santos Prima
 1 kg mila za pranje
 1 kg toalet mila

43½ kg £10/9/0
 (Carina in taksa £1/15/0)

Zastopnik za Vic.:

Mr. J. VAH

2 KODRE STREET
 ST. ALBANS, VICTORIA
 TEL. 65-9378

Zastopnik za N.S.W.:

Mr. R. OLIP

65 MONCUR STREET,
 WOOLLAHRA, SYDNEY, N.S.W.
 TEL.: FB 4806